

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

všichni jsme se s tím museli ve svých životech setkat. Říká se tomu jednoduše: „dobré slovo“. Nic to nestojí, jen je k tomu zapotřebí dobré vůle potěšit svého bližního způsobem, který je vlastní pouze lidským bytostem. Dobrým slovem. Pochválit bližního a tím ho povzbudit pro následující překonávání všech těch nejrozličnějších překážek, které musí ve svém životě zdolávat. A mimo jiné tím můžeme svého bližního krásně infikovat chutí pokračovat v této bohuľibé činnosti i vůči dalším lidem, z nichž jen nemnozí nepotřebují povzbuzení.

Kdo někdy někoho učil či vychovával, ví velmi dobře, že pro to existují dvě základní, extrémně odlišné metody. K dispozici jsou samozřejmě i různé koktejly těchto systémů, ale ty základní jsou na jedné straně „cukr“ a na straně druhé „bič“. Někteří, obzvláště ti krátkozrací, se domnívají, že čím více ran, tím lepší výsledky, a pod heslem „ohýbej stromek, dokud je mladý“ silou znásilňují křehké dětské duše. Nekonečně zraňují ty nevinné bytosti, které od života už díky tisícům pohádek se šťastnými konci očekávají nakonec jen to dobré. Ovšem existuje rozdíl mezi dětskou a dospělou, či dokonce starou duší? Nemyslím si to. Čas od času totiž slyším od starších lidí větu, která je různými obdobími této: „Tělo mi schne a stárne, ale má duše je stejná, jako kdyby mi bylo někde mezi osmi a třinácti...“. A z tohoto faktu lze tedy dedukovat, že i dospělým je zapotřebí dobrého slova, pochvaly a povzbuzení v tom nepohádkovém světě plném konců nešťastných. Zajisté se však při tom již nejedná o výchovu, nýbrž o prosté zhodnocení jejich snahy učinit náš svět lepším místem k životu. Vždyť o to se přece snažíme všichni...

Vzpomínám si na událost, která mě v mém mládí velmi silně ovlivnila. Jeden z mých spolužáků měl na hlavní obor svého studia hned dva profesory. Ten jeden ho neustále opravoval, slovy nevybranými zneuctíval a za každou cenu ho tak chtěl „dokopat“ k naplnění své představy. Ačkoliv se můj spolužák snažil ze všech sil, dostal se postupně do psychické křeče a podle toho taky vypadal výsledek jeho práce. Druhý kantor používal onu metodu cukru a ať můj kolega student přišel s čímkoliv, byl za to nadměrně chválen a bohatě tak s drobnými korekcemi rozvíjel svou vzácnou osobitost. Jaké bylo překvapení obou profesorů, když se seznámili s konečnými výsledky tohoto studenta, který před nimi předvedl obě své práce, každou z nich realizovanou pod vedením jednoho, či druhého. Laskavý kantor se poněkud mračil nad prací připravenou u přísného kantora s poznámkou: „...no, to se ti Jiríčku, moc nepovedlo...“, a ten, který tak rád ve svých hodinách používal biče, při konečném hodnocení pronesl tuto větu: „Proboha, proč jsi v mých hodinách za idiota? Proč se za tebe musím stydět?“ A neopomenul si pak nad prací vedenou druhým kantorem odfrknout: „A jak to, že, ty blbče, pak předvedeš něco tak senzačního...?“

Nevolám po světě bez kritiky, volám po laskavosti, která se může projevit už v prostém oslovení. Všimli jste si, že čeština je jedním z mála jazyků, která používá zmenšeniny jmen? Alenko, Haničko, Petříčku, Jozíčku...?

Být laskavý neznamená být hloupý či slabý a nepředpokládá to přehlížet chyby druhých. Chybám druhých bychom měli porozumět a naše na křesťanské lásce vyrostlá kultura by nás měla vést ke snaze tyto chyby pomáhat s láskou skrze dobré slovo odstraňovat. S opovržením pranýřovat chyby druhých je znak chudoby duše. Duše jakkoliv mladé.

Na shledanou v sálech našeho divadla
se s vámi za všechny kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ÚNOR
2018
CENA 25,- Kč

ZBLÍZKA SILVESTR 2017

Edith Nesbitová (1858–1924), anglická spisovatelka a básnířka píšící pod svým dívčím jménem, autorka více než 60 knih pro děti, více než desítky románů, ale také hororových povídek. Spolu se svým manželem Hubertem Blantem byla spoluzakladatelkou Fabiánské společnosti a význačnou socialistickou agitátorkou, byť nepřilíš revoluční. Z její básnické tvorby jsem si pro vás dovolil vybrat a přeložit jeden překladatelský oříšek...

Miroslav Macek

Naléhavá prosba

Snad zaplétáš se do lží, Daphnis milá,
že pravda by mi méně byla milá?
Vždy odpustím ti, to víš přece, milá,
tak olup mne či obdaruj, má milá
či polib, zabij, miluj, opusť, milá,
těž zatrat', jenom nelží mi, má milá!

*Kolik dní kolik let
kolik hlásek a vět
kolik zátraků
než narostla nám křídla*
Petr Ulrych (* 21. února 1944,
Hradec Králové),
český zpěvák,
hudební skladatel a textař

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

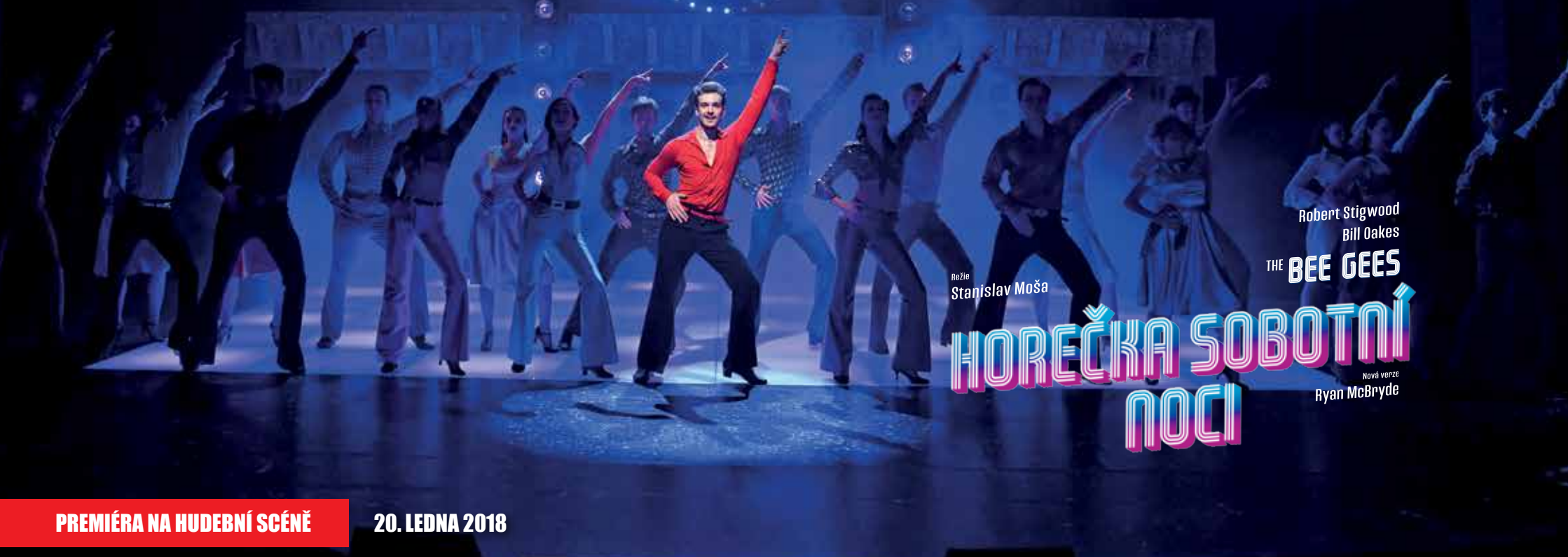
Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

AUTOCONT

Robert Stigwood
Bill Oakes
THE BEE GEES

Režie
Stanislav Moša

HOREČKA SOBOTNÍ NOCI

NOVÁ VERZE
Ryan McBryde

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

20. LEDNA 2018

KŘÍDLA: VÍTEZ CENY KOLEGIA REVUE DOKOŘÁN

Jakub ULIČNÍK

Jakub Uličník je muž mnoha tváří. Ostatně, který herec není, napadne jistě každého. Ovšem Jakubův záběr je přece jen hodně široký. A to nejen na jevišti. Přesvědčil mě o tom, když pro místo našeho setkání navrhl kavárnu v atriu Domu Pánů z Lipé na náměstí Svobody. Velmi brzy bylo jasné, že se v ní herec cítí jako doma, což vzápětí potvrdil. Se ženou provozují v tom samém domě restauraci Středověká krčma a také ono Café Rudolf se zřejmými divadelními artefakty je jejich provozem. Jakub také pokukuje po managementu, když v poslední době například pomáhá s prezentací nové desky kamaráda Dušana Vítázka. A to zdaleka není konečný výčet všech aktivit prvními Křídly oceněného herce.

Zůstává ti vůbec čas na nějaký odpočinek?

Samozřejmě a nejraději odpočívám s rodinou. To mě fakt nabíjí nejvíc. Naposledy to bylo teď o Vánocích a po nich, kdy jsme byli s manželkou a našimi dvěma dcerkami (dva a pět let) a ještě s dalšími kamarády z divadla a jejich dětmi na

horách. Byla to bez nadsázky aktivní dovolená, i když se přiznám, že jsem se vrátil dost fyzicky unavený. Teď ještě Kačka s Rozárkou a Stázičkou odjedou na další hory do zahraničí, ale já už mám povinnosti v divadle, takže jsem byl moc rád, že jsme se mohli aspoň pár dnů vzájemně užít.

Křídla za herecké umění v uplynulé sezóně k tobě doletěla za roli slaboduchého hromotluka Lennieho Smalla v dramatu O myších a lidech. Bezprostředně po udělení se mi zdálo, že máš v tváři jakési rozpaky...

Bylo to proto, že mě vůbec nenapadlo, že bych mohl být mezi oceněnými. Jednoduše jsem ten večer bral jako večer, ve kterém budu vystupovat, budu se tam i bavit, ale rozhodně jsem nečekal, že se budu i radovat. Nic tomu podle mě nenavštěvovalo a kdo věděl, že cenu dostanu, tak to dokázal dokonale skrýt. Dokonce mě to nenapadlo ani ve chvíli, kdy mě Igor Ondříček za pomoci jakýchsi fabulací přesvědčoval, abych se šel na první půli kouknout do hlediště, jeli-

kož sám jsem měl výstup až v polovině druhé. Tak jsem naivní. (smích) Ceny si vážím o to víc, že mi za ni tleskali kolegové, kamarádi, kterých bylo plné divadlo, a že jsem ji dostal od lidí, kteří o divadle něco vědí. Je to pro mě po divácích, mé osobní radosti z divadla, honoráři a spokojenosti mého zaměstnavatele důležité ocenění práce. Je to úplně nový pocit, který jsem ještě do této doby nezažil. Nemusím mít nějaké poplácávání po ramenou, že by mě museli všichni chválit, ale toto je gesto, kterého si fakt cením. Je to paráda, je to jako letecký benzín pro karburátor motoru. Je to signál, že snad věci, které dělám, dělám dobře, jednoduše řečeno – je to super!

Považuješ roli Lennieho za svoji dosud nejzásadnější?

Neřekl bych, že je nejzásadnější. Spíše bych ji nazval výjimečnou, možná nejneobyčejnější. Zásadních pro mě bylo několik rolí, jen namátkou například ve *West Side Story*, kde jsem v podstatě začínal ve sboru, dále v *Kvítku z horroru*, *Novomanželském apartmá*, *Vlasech*. Jednoduše to byly ty zásadní věci, které mě nějakým způsobem posunovaly a utvzovaly v tom, že moje práce má smysl a že bych to mohl dělat. A takových rolí bylo ještě víc. Každá práce je však jiná. Moje role v *Myších a lidech* byla ovšem zcela odlišná v tom uvědomění si sama sebe, kdy vím, že ztvárňuji postavu, kdy mi role nedovoluje, abych se poddal své přirozenosti (o *Jakubovi*

se v divadle všeobecně tvrdí, že je to pohodář, srandista a vtipálek, který nezkaží žádnou legraci, pozn. red.) Byť mým cílem bylo, abych byl jaksi sám sebou, ale v možnostech, jaké postava poněkud duševně omezeného člověka má. Bylo to prostě zcela odlišné od toho, co jsem dosud dělal.

Za sebou máš odhadem čtyřicet repríz tohoto mimořádně úspěšného a také těžkého představení. Je s postupujícím množstvím představení hraní přece jen o něco jednodušší? Dá se v tomto případě použít například slovo rutina?

Kdepak, ty pocity jsou pořád hodně intenzivní. Naopak bych řekl, že představení od představení mám daleko větší strach. V jiných případech získávám jakýsi pocit klidu, že inscenace je nějakým způsobem vystavěná, že se posunuje celkem bez problémů. V Steinbeckovu dramatu, které bylo mým oblíbeným už za studentských let, se naopak v každé repríze obávám, zda jsem přirozeně přesvědčivý, zda není moje předvedená role přes hranu uvěřitelnosti, nebo naopak zda tam není něčeho málo. Hranice mezi oběma póly je v tomto případě velice křehká a já se snažím, aby divák neměl pocit, že před sebou má kluka, který něco hraje, ale že je před ním člověk, který to má v hlavě jednoduše jinak. Je to stálý zápas s úlohou, při kterém jsem pořád nervózní. A to vše dělá z tohoto kusu pro mě opravdu něco neobvyklého.

Když se zpětně díváš na sebe například na videozáznamu z představení, přesvědčí Lennie Small o opravdovosti svého jednání Jakuba Uličníka?

Nikdy jsem se takhle neviděl. Ne, že by ta možnost nebyla, ale já se na sebe dívám nerad. Nevyhledávám to, ale když se náhodou vidím na videích z jiných inscenací, jsem z toho vždycky tak trochu vyplašený a nikdy se mně můj výkon nezdá moc dobrý. Možná je to i proto, že jsem celkově v sobě dost dlouho hledal a pěstoval jakousi sebedůvěru, abych se přesvědčil, že má smysl dělat to, co dělám, že má moje divadlo na světě místo.

Představení provázejí silné emoce. Zjevně nejen v publiku, ale i na jevišti. Jak dlouho trvá, než vypadneš z této tak náročné role?

U této inscenace je to hodně nemilosrdné. Je to něco, co jsem ještě nezažil. Odstříhnout se od role je fakt velmi náročné. Nelehká je obzvlášť děkovačka. Na úplném konci dochází k velmi šokujícím vyústěním a jako postava jsem zastřen. Logicky bych po tom všem, co se přihodilo, nejrady zmizel. Ovšem i děkovačka je součástí představení, a tak musím být připraven se divákům poděkovat. Obzvlášť síla je, že najednou začne být vidět do tleskajícího sálu, do tváře publiku, kterému je často vidět na očích, že to smysl mělo, to se pak i mně derou slzy do očí a leckdy to opravdu nedokážu plně zvládnout a ovládnout. Nevím, jestli je to profesionální, nebo ne, ale tak to prostě mám. Jistě, tyto pocity postupem času a pokud možno uvažováním s chladnou hlavou odezní, ale nikdy to není tak, že by člověk odehrál, v minutě se převlékl a šel se hned nezávazně bavit. A ještě horší to bylo při zkouškách, generálkách, premiéře a prvních představeních. To jsem si roli bez nadsázky bral i domů a nebylo to vždy úplně jednoduché. Duše je křehká věc, a když je trochu nabouraná, tak je to ještě horší.

Kde skončila tvoje Křídla?

Soška, která se mi opravdu moc líbí, dostala místo mezi ostatními pro nás cennými artefakty, které doma máme, a doufám, že je jí tam dobře. Ostatně, do života jsem ji vyprovodil po slavnostním vyhlášení několika panáky. Mrzí mě, že u toho nebyla moje žena, neboť jsme na večer neměli hlídání holčiček, které byly ještě k tomu nemocné. Musím však zdůraznit, že ta soška vlastně nepatří jen mně. Herecký úspěch jedince je velmi závislý na celém týmu, který inscenaci

připravuje. A i když nechci, aby to vypadalo jako nějaké pochlebování, přece jen bych rád zmínil, jak moc jsou pro mě důležité kolegové. Počínaje režisérem Petrem Gazdíkem s jeho přístupem k tvorbě, s jeho důrazem na výsledek, soustředěním se na čisté vjemy. A vůbec všichni režiséři, které v divadle máme, jsou lidé, kteří mají plán, kteří mají pořádek ve svých představách, k tomu mají kolem sebe tým lidí, kteří jim důvěřují a doplňují je. To považuji za hodně důležité. Petr jde většinou za jednoduchostí a čistotou, než aby vymýšlel kvůli případné zajímavosti nějaké překážky. Nikdy mě předtím nenapadlo, že bych v této inscenaci mohl někdy hrát, i když hru miluji a dokonce na konzervatoři jsem se s ní setkal, když jsem hostoval coby jeden z farmářů v představení staršího ročníku. Jsem vděčný, že jsem mohl roli hrát, byť já osobně bych se do ní asi sám nevybral. A taky bych chtěl zmínit Ondru Studénku, což je můj companero v *Myších a lidech*, se kterým bylo sžití na jevišti zvláštní a ojedinělé. Zažít něco tak intenzivního je velice vzácné a moc mu za to děkuji. Díky tomu můžeme být uvolnění a soustředit se na režisérovy vize. A asi hlavně díky tomu vznikla inscenace, ve které žijí příběhy a pravdivé emoce a možné, reálné situace, u kterých si divák dokáže představit, že by se tak skutečně mohly stát.

Na nedostatek práce si určitě nestěžuješ. K řadě dalších titulů, kde hraješ, patří Horečka sobotní noci. Ve svých pětatřiceti se najednou stáváš tátou dospělého kluka...

Ano, je to takový poněkud zvláštní přerod, ale mě to baví a chápu to. Moje žena dobře vaří, tak jsem dost zmužněl (*se smíchem si hladí poněkud kulatější tvary, pozn. red.*). Spolu se svou herečkou partnerkou se na jevišti v představení jako jediní nepleteme do tanečních a pěveckých křesacích syna Tonyho, ale jsme spíše takoví nositelé sociálního tématu někdejší situace v Brooklynu a rodiny v něm žijící. Ovšem jako vždycky důvěřuji režisérovi a diváci budou moci posoudit, jak se nám to podařilo. Ostatně, přijďte si zatsrat na dydžinu a uvidíte sami...

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil*

*S Kateřinou Marií Fialovou
v dramatu O myších a lidech,
režie: Petr Gazdík*

**KŘÍDLA: NEJPOPULÁRNĚJŠÍ INSCENACE SEZÓNY,
ROZHOVOR S REŽISÉREM**

Stanislavem SLOVÁKEM

Křídla Stanislav Slovák převzal jako režisér Nejpopulárnější inscenace, kterou se v sezóně 2016/2017 stali *Bítls*, u nichž je podepsán i jako jeden z autorů spolu s Janem Šotkovským a Petrem Štěpánem. A v níž dokonce nastudoval také roli Rockového Pánaboha. Suma sumárum: herec, režisér i dramatik v jednom, který přiznává: „Divadlo mám rád ze všech stran.“

Už na premiéře bylo jasné, že Bítls budou u diváků bodovat... A Křídla to potvrdila. Tušili jste podobný úspěch?

Musím přiznat, že nikdy jsem u našich autorských inscenací nepociťoval takovou bázeň, jak před premiérou *Bítls*. Vždycky, když začínám pracovat na novém textu, ať už autorsky, anebo režijně, snažím se nepodvádět. Hlavně sebe. Chci, aby se mi to líbilo jako divákovi. A hlavně se pořád těším z toho, že mě nepřepadla touha dělat divadlo kvůli cenám. Samozřejmě, vážím

si diváckého ohlasu u *Bítls*, ale byl bych špatný „tatínek“, kdybych jedním dechem nestál taky za *Brněnským kolem*, za *Zamilovaným Shakespear*em nebo za jinými skvělými inscenacemi našeho divadla.

Kolikátým společným dílem tria Slovák–Šotkovský–Štěpán Bítls jsou?

Uf... Nikdy jsem to nepočítal, ale teď to udělám. Doufám, že přesně. *Sněhurka*, *Měsíční kámen*, *Baron Trenck*, *Cyril a Metoděj*, *Mendel*, *Bítls* a *Brněnské kolo*. Sedm. Hezké číslo. A zrovna píšeme *Osmičky*. Jako osmý text.

Jak vůbec funguje autorský triumvirát Slovák–Šotkovský–Štěpán, kdy se zrodil a proč? Kdo přichází s nápadem? A kdo vlastně rozhodne, že se pokusíte zpracovat právě tento?

S Petrem jsme studovali na vysoké škole v době, když Honza ještě zpíval v Havířově v Permoničku. A už tehdy jsme tušili, že nám chybí třetí. Pak se Honzík objevil v Brně a my jsem tak nějak vy-

tušili, že je to ten pravý. Nápadů máme opravdu na plných 37 sezón do 26 divadel po celé Evropě... Ale jsme rádi, že nás baví být spolu i po deseti letech. Je to záhada.

A jak vzniká scénář – hádáte se, nebo se spíš doplňujete? Každý napíše kousek, nebo píšete všichni tři dohromady...? Kdo má poslední slovo?

My si vlastně pořád povídáme. Honza to většínou sepisuje. Štěpi je zase dialogový mág. No a já jsem pouhý kapitán v roli režiséra. U každé věci to bylo vlastně trošku jinak. Hádáme se proto, že se máme rádi, a doplňujeme se proto, že každý z nás je jiný.

Přesto, když se zaseknete – máte nějakou techniku, jak rozetnout gordický uzel, aniž by se někdo cítil ublížený?

Ublíženost zatím nikdy nenastala! Trošku, malinko u Honzika, ale on to má jinak. Přesto je to miláček. A gordické uzly zásadně neroztínáme, ale rozplétáme!

Vy navíc fungujete nejen jako autor, ale i jako režisér – je to výhoda, nebo nevýhoda uvádět na jeviště (skoro) vlastní text? A mluví vám Petr Štěpán nebo Jan Šotkovský do režie?

Nebýt Petra a Honzy, nikdy bych se režíroval náš vlastní text neodvážil. Jsou to velice vzácní a šikovní rádcové.

Ještě se nestalo, že by vám zbyli dva spolutvůrci řekli, že napsané to bylo dobře, ale na jevišti se to moc nepovedlo?

O tom nerozhoduje nikdy autor, ani režisér. Vždycky o tom rozhoduje divák.

Mimochodem, ta košatá psychedelická scéna, kde se v Bítlu vystřídá přešlel popkulturních symbolů, je to jen váš autorský seznam, nebo přihazovali všichni?

Když jsme to psali a pak po sobě četli, říkali jsme si, že je tam toho strašně moc. Čtyři pecky za sebou a v nich úplně všechny postavy, které si dovedete představit. No, a potom, když jsme to uvedli v život na jevišti, tak jsme si říkali, že jsme měli ještě přidat. **Bítlu se vrací do dob socialismu v Československu – měl jste nějaké konkrétní předobrazy některých postav?**

Lhal bych, kdybych říkal, že ne, a lhal bych, kdybych řekl, že ano. Nějak se nám ty reality našich životů spojily s naší fantazií a na jevišti obžily postavy, které všichni známe, ale nikdo neví,

jak se jmenují. I když, jedna má vskutku svůj živý předobraz. Tím je hospodský Jouza. Chtěl jsem, abychom v té naší bláznivíně měli dobrého a slušného hospodského. A jeden takový je můj dobrý kamarád.

Proč je Rockový Pánbůh Slovák? A proč je Rockový Pánbůh Stanislav Slovák – proč jste se obzvláště rád do této role?

Důležité je zdůraznit, že Stanislav Slovák figuruje v křesném listu inscenace jako understudy pro Dušana Vítázka a Kamila Mikulčíka. Tito pánové jsou naši Bohové. A jací! A to, že Rockový Pán Boh hovoří po slovensky, má mnohem více důvodů. Byly to slovenské kapely, které v šedesátých letech začaly zpívat bigbít v rodném jazyce. Buttons, The Phantom, Dežo Ursíny atd. Navíc, dost se nám to jako autorům zalíbilo. Myslím, že Duškovi (*Dušan Vítázek, ponz. red.*) taky. Zeptejte se ho.

Proč vůbec padla volba právě na Beatles?

V divadle jsme se na dramaturgických radách o fenoménu The Beatles bavili už pěknou řádku let. Je třeba zdůraznit, že velkou roli v tomhle tématu sehrál náš dobrý kamarád a skvělý muzikant Zdenek Merta.

Jaká je vaše nejoblíbenější písnička od Beatles? With The Little Help From My Friends v provedení Joe Cockera.

Začínal jste jako herec, postupně jste stále častěji režíroval, teď je potřeba přidat ještě autorskou tvorbu. Vydřete i v budoucnu u všeho, nebo byste rád, aby něco převážilo?

To je moc hezké – začínal jste jako herec... Začínám pořád, každé ráno. Vstanu, nejdřív jsem šťastný, že jsem vzhůru, pak se ze mě stává tatínek, pak řidič, pak manžel, pak radostný donašeč potravin, pak kamarád a až udeří 10. hodina, nastupují role herce, režiséra nebo autora. Nesmírně mě baví život v našem divadle, ve všech pozicích. Když bylo potřeba pomoci nemocnému kamarádovi inspicentovi, s obrovskou chutí jsem odvedl šest repríz *West Side Story* na této pozici. A bylo to parádní! Divadlo mám rád ze všech stran a to naše bych nevyměnil za žádné jiné.

Závěrem otázka, která nemůže chybět: co bude další titul S–Š–Š?

Osmičky. Nás moc těší a baví, věřím, že budou bavit i naše diváky.

Text: (jih),

foto: jef Kratochvil, Tino Kratochvil

KŘÍDLA: NEJPOPULÁRNĚJŠÍ HEREC SEZÓNY

Aleš SLANINA

V angažmá končí teprve svoji devátou sezónou, ale anketu Křídla stihl za tu dobu ovládnout už šestkrát. V přebírání sošky pro Nejpopulárnějšího herce Městského divadla Brno se tak stává Aleš Slanina pomalu rutinérem a osvědčeným matadorem. „To určitě ne, pořád tím byvám stejně překvapený,“ přiznává dvaatřicetiletý rodák z Klatov.

Jaké jste měl tentokrát pocity?

Měl jsem ohromnou radost, protože jsem to fakt nečekal. Máme v divadle tolik šikovných herců, že si pokaždé říkám, že to vyhraje někdo z kolegů. A i když je to pro mě už po šesté, pořád mám stejnou radost. Cítím tu cenu jako závazek směrem k divákům, abych dělal věci líp a poctivě. Ale o to se vlastně snažím dlouhodobě i bez ceny.

První sošku jste dostal za sezónu 2009/2010, která byla v angažmá vlastně vaší vůbec první. Tehdy jste to zřejmě opravdu nečekal.

To ne, to byl pro mě v dobrém slova smyslu šok. V září jsem nastoupil do angažmá, a hned v prosinci získal cenu. Ale tehdy tomu zřejmě hodně napomohla moje titulní role v muzikálu *Mozart!*, která byla v divadle mojí první velkou. Ta mně myslím zajistila tento rozjezd.

Tušíte, která role vás k ceně vynesla u diváků za loňský rok?

Myslím, že tentokrát to nebyla jen jedna jediná. Hrál jsem za ten rok několik různorodých rolí a žádná nijak extra nevyčnívala. Objevoval jsem se víc v komediích, ty většinou u diváků bodují.

Pojďme si tedy projít vaše poslední role...

V *Zamilovaném Shakespearovi* jsem si zahrál dramatika Christophera Marlowea, který je v ději soupeřníkem Shakespeara a jeho rádcem. V muzikálu *Bítlu* je to figura tajného agenta Jamese B., což je vlastně James Bond. Na tom je paradoxní to, že jsem nikdy v životě neviděl ani jednu bondovku! Takže zatímco všichni okolo říkali, jak je to super, že si můžu zahrát Bonda, já pomalu nevěděl, jak na to. Obdobně jsem to měl u nás v divadle i s muzikálem *DUCH*, který jsem napřed taky vůbec neznal, a myslím jsem si, že budeme hrát *Krotitele duchů*. (smích)

Takže jste si kvůli *Bítlu* nakoukal několik bondovek?

To ne, vyšel jsem z obecné představy, že je to distingovaný velký frajer. To pro vyznění role stačilo. Ale spíš mě na tom bavila ta absurdita, že opravdový James Bond by se asi těžko v životě dostal do Rajhradu na hody.

Menší roli jste si zahrál ještě v muzikálu *Chaplin* a novou sezónu odstartoval v září další komedií *Dotkni se vesmíru* a pokračuj.

S tím mám spojenou celkem dobrou souhru náhod. Loni v březnu jsem napřed nazkoušel v Praze v Hybernii rodinný muzikál *Ferdinand Mravenec*, a potom tady u nás v divadle s Hanou Burešovou ve *Vesmíru* postavu termitologa. Takže přes hmyz jsem teď odborník. (smích)

Při vašich šesti vítězstvích ankety Křídla se vám po boku vystřídalo několik partnerek. Opakovala se jen Andrea Zelová, se kterou jste navíc spolužáci z JAMU.

S Andrejkou jsme chodili do stejného ročníku k Lárymu a Mikiň Kolářovým. A je moc fajn, že náš vztah pokračuje i tady v divadle. Výborně jeden na druhého na jevišti slyšíme. Často spolu hrajeme zamilované dvojice, které ale nejsou úplně normální, spíš takoví magoři. Ať už to bylo v *Divé Báře*, *Flashdance* nebo *Noci na Karlštejně*. Ale oba nás na tom právě baví, že na takových figurách je co hrát.

Máte doma sň slávy s vítěznými soškami?

Ze začátku jsem je měl schované, ale teď už jsou vystavené v obývací stěně. Zajímavé je, že ceny vytváří každý rok jiný výtvarník, takže jsou různorodé.

Jste obecně hodně soutěživý?

Myslím, že tak přiměřeně. Baví mě o něco hrát, ale nepotřebuji vyhrát za každou cenu.

Co největšího jste v životě vyhrál?

Nic moc. Ve Sportce se mně vždycky vrátila tak akorát ta vsazená částka. Ale pokud bych měl říct, co jsem nejvíce vyhrál, tak je to moje místo v životě. Jsem spokojený doma, mám skvělou práci, která mě baví, a ještě si stíhám plnit různé sny při aktivitách bokem.

Bylo jedním z těchto snů vydání vlastního vánočního alba, které vyšlo loni o Vánocích s názvem Pod jmelím?

To určitě bylo! Miluji Vánoce, takže nahrát známé vánoční písně a koledy jsem si dlouho přál. Mám radost i z toho, že se na albu podílelo také několik herců nebo hostů z našeho divadla: Andrea Zelová, Lucie Bergerová, Láry Kolář, Jana Zenáhlíková a Hana Ulrychová. Hudební aranžé dělal Tomáš Küfhaber, na cello hrála Alžběta Poukarová a na flétnu Iveta Krulová. K vydání CD jsem i letos přidal svoje vánoční koncerty, které jsem loni uspořádal už pátým rokem ve Znojmě a v Brně v Červeném kostele.

Vzhledem k načasování vydání desky na vánoční trh tipuji, že jste album nahrával loni uprostřed parného léta...

Přesně tak! Venku třicet stupňů, všichni okolo mě lákali k vodě, a já šel do studia zpívat vánoční koledy. Ale aspoň jsem si tu vánoční atmosféru loni užil dosyta.

A jaké pro vás potom byly ty opravdové loňské Vánoce?

Krásné, ale hodně hektické. Ale takový pro mě bývá prosinec každý rok – právě vzhledem k vánočním koncertům a letos ještě navíc dokončováním desky. Šťedří den jsme si užili doma a potom stihli zajet i za mojí babičkou na Šumavu. No ale doma jsme se do té správné nálady ladili už dlouho dopředu, protože milujeme vánoční výzdobu! Vypadalo to u nás sice trochu jako v nejkřivočejším snu, všude svíčky, ozdoby, řetězy, girlandy...

Kolik bylo letos druhů cukroví?

Dvanáct! Vlastně třináct, ale jedno se nepovedlo, tak to se nepočítá. (smích) A jinak jsem samozřejmě udělal vlastní bramborový salát a smažil kapra. Vaření mě šíleně baví, je to pro mě ten největší relax. Mechanická práce, u které si absolutně odpočine hlava. Absolvovali jsme takto třeba s kolegou Lukášem Janotou několikahodinový kurz vaření *Divoká vařečka*.

Experimentujete v kuchyni rád?

To ani moc nemusím. Mojí parketou je spíš česká klasika, svíčková a podobně. A myslím si, že mým největším majstrštykem jsou španělské ptáčky. Ty si klidně pochválím i sám. (smích)

Text: Lenka Kolegarová,
foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil

S Dagmar Křížovou v muzikálu *Bílá*, reže: Stanislav Slovák

KŘÍDLA: NEJVÝRAZNĚJŠÍ TVŮRČÍ POČIN

Andrea KUČEROVÁ

Jako jedničkářka měla podle rodinných představ Andrea Kučerová pokračovat na gymnáziu a pak asi na pedagogické fakultě. Sama se však rozhodla vydat úplně jinou cestou a díky tomu získalo české a vlastně i evropské divadelnictví talentovanou kostýmní výtvarnici. Za svoji práci již obdržela několik ocenění, tím posledním jsou Křídla za Nejvýraznější tvůrčí počín sezóny 2016/2017, jímž se staly její kostýmy k inscenaci *Zamilovaného Shakespeara*.

Nominovanou za tvůrčí počín byla ještě inscenace *Bílts*, a to jak za scénář a hudbu, tak i za vaše kostýmy. Sama jste při přebírání byla překvapená, že divácké hlasy nakonec převážily ve prospěch *Zamilovaného Shakespeara*... Byla pro vás ta práce něčím jiná, měla jste pocit, že vzniká něco výjimečného?

Vlastně asi ano – ve smyslu celé inscenace. Znála jsem film, ale scénář hry mě nadchl ještě víc, že je tolik o nás, divadelnících! Snažila jsem se udělat návrhy v duchu opulentnosti alžbětinské doby, v níž je příběh ukotven. A přiznávám, že jsem hodně vycházela z filmové podoby, protože ten snímek je úžasný po všech stránkách. Použila jsem své oblíbené šanzánové hedvábní, v němž se prolínají nitě dvou barev, což rozehrává zajímavé efekty ve světle a stínu, víc to žije a půso-

bí to plastičtěji. U výrobce historického nábytku jsem objevila dekorační látky s dobovými vzory, z nichž byly vsadky na šatech. Taky jsem si hrála s barevností límců-okružjí a samozřejmě s odlišením postav vzhledem k jejich společenskému postavení. Užívala jsem si celý ten proces, kreslení, hledání a výběr látek, to napětí při zkouškách rozešitých kostýmů a strašně jsem se těšila, až je uvidím na jevišti ve světlech. A na generálky, když ožijí díky hercům a já se pak po pár dnech přestávám zabývat tím svým a už jsem v příběhu s nimi.

Máte raději tvorbu kostýmů pro historické hry, nebo dáváte přednost inscenacím ze současnosti, či nejradyji navrhuje kostýmy pro časově neurčené příběhy?

Nemůžu říct, že bych měla něco víc ráda. Každá hra je pro mě nová a jiná. U každé je pro mě prvořadá radost z tvorby samotné. Určitě to není tak, že bych si řekla: Hmmm, současnost rovná se nuda, to budou chlapi v obleku. přečtu si scénář, nějakou dobu s tím příběhem žiju, honí se mi v hlavě až do chvíle, než zasednu nad prázdný papír. Každá hra je pro mě stejná výzva. Mám ráda ty historické, protože je můžu vytvořit jinak, nejsou to kopie dobových oděvů, je to moje stylizace v duchu dané doby, použití pro mě důležitých znaků ve prospěch záměru, jednotlivých

figur a celé hry. Mám ráda ty časově nezařazené, protože je to fantazie. Vždycky se vše ale odvíjí od toho, o čem ta hra je.

Nesvazuje vás někdy představa režiséra, která se třeba může od vaší vize lišit?

Jsem služebníkem každé inscenace. A režisér toho ví nejmíň, on to nese všechno v hlavě. Ale moje představy se s těmi režiséřskými krásně potkávají. Nejděle a nejčastěji spolupracuji se Stanislavem Mošou a v tomto případě na sebe slyšíme už od počátku naší spolupráce, což je víc jak dvacet let. Stano Slovák či Petr Gazdík jsou jako režiséři nekonfliktní, dokážeme se na všem dohodnout. Jiní si mě vybrali na základě toho, jak to dělám. Na problémy jsem narazila jen jednou s jedním režisérem, což byl takový Napoleon, který se potřeboval hojit na lidech, ale to byl opravdu jen blbý zážitek s malým režisérem... (smích)

Je pro vás důležité, který herec nebo herečka bude kostým na jevišti nosit?

Celý svůj pracovní život dělám hlavně pro Městské divadlo Brno, znám soubor a mám dopředu

Máte nějaký oblíbený materiál?

Jednoznačně hedvábní. Vyrábí se ve velmi široké škále, od toho surového s nitěmi tak silnými, že to vypadá jako pytel, ale pořád jde o poddajnou látku, která padá a vlní se, přes tafty, dyšes, krepdešín, satén až po to nejjemnější, co tak krásně vlaje. Obecně platí, že mám raději přírodní materiály, ale třeba len je trochu tvrdý, neohebný, lepší jsou směsi ze lnu a viskózy nebo bavlny, ale na hedvábní prostě nedám dopustit.

Jak jste se vůbec dostala k tvorbě divadelních kostýmů?

Na základce mi šla matika i čeština a rodiče si mysleli, že gymnázium je jasná volba. Ale já si v duchu říkala, gympl, to znamená, že pak budu muset pokračovat na nějakou vysokou... Neděsilo mě studium, ale to, že něco budu muset... Tak jsem hledala jiné možnosti a chtěla najít něco, co by mě bavilo. Na textilní průmyslovce jsem objevila návrhářství oděvů a divadelních kostýmů, což se mi zdálo jako dobrá volba, byť mě odrazovali doma i ve škole, hlavně proto, že na tento obor brali z Brna jen dva. Ale riskla jsem to

Každá hra je pro mě nová a jiná.

obsazení, takže navrhuju pro konkrétní lidi. Ale jsou i výtvarníci, kteří pošlou návrhy do divadelních dílen, a oni sami dorazí až na generálky, aniž by tušili, kdo si kostým obleče. Na to bych nikdy nepřistoupila. I když občas z zahraničí mi musí stačit fotky herců. Každý člověk je jiný, každá postava má svůj charakter a nejde jen o to, jestli je někdo tlustý nebo tenký. Kostým má tu roli vystihnout, podpořit a případně i herci pomoci. **Někdy ale z hlediště některé kostýmy působí vyložené nepohodlně, že až musejí herci komplikovat pohyb...**

U muzikálu je často návrh kompromisem mezi vizuálem a funkčností. Střih, materiál, vše se musí přizpůsobit tomu, aby se herec mohl bez problémů hýbat a tancovat. V činohře už to tak úplně není. Samozřejmě nechci herce ničit, musejí mít svůj komfort, aby zahráli co nejlépe. Ale když už to jednou je historická hra, a tehdy ty šaty vážily deset, patnáct kilo, tak milá zlatá, to, že tě korzet svírá a krinolína ti zavazí, je proto, že jde o postavu z té a té doby a musíš se prostě naučit s tím hrát. A někdy ta nesnáž může být pro roli i záměrem.

s tím, že když tak půjdu na ten gympl, a ono to klaplo. Udělala jsem talentovky a vzali mě bez přijímaček. V tom mém mladickém rozhodnutí jsem měla štěstí, i když jsem nebyla vyložené rozhodnutá, že chci dělat divadelní kostýmy.

Proč to byla dobrá volba?

Hrozně mě to bavilo. Na základce jsem moc kamarádů neměla, i když jsem nebyla za šprtku, protože o přestávkách jsem spolužákům dělala domácí úkoly a při písemkách z matiky jsem kromě zadání své skupiny stihla udělat i ty další. Ale tady jsem najednou byla mezi svými, byly tu holky se stejnými zájmy. Za nejdůležitější považuju hlavně to, že textilka nám dala řemeslo. Profesorky nám vtoukaly do hlavy, že ať návrhář vymyslí cokoli, musí taky vědět, jak to zrealizovat. Učili jsme se šít, dělat střihy, což je výjimečná profese, spojující v sobě architekta, inženýra i konstruktéra. Nakreslíte něco ve 2D, ale musíte vědět, jak to převést do 3D, a musíte počítat s tím, že každý půlcentimetr pak bude rozhodovat o tom, jak to vypadá, až se to otevře do prostoru. Jsem ráda, že ten základ mám, ale nejmíň, že jsem našla skvě-

lé střihačky pro sebe a naše divadlo. Ty, které v MdB máme, jsou mistryně svého oboru.

Je to opravdu tak důležité?

Říkám to proto, že se dnes občas setkávám s mladými výtvarníky, jimž právě řemeslo chybí. Nedávno jsem dělala operu v Janáčkově divadle a něco pro studenty JAMU. Přinesla jsem svoje návrhy a vedoucí dílen říkají: Hurá, konečně máme návrhy, podle kterých můžeme dělat. Ptala jsem se, co dostávají normálně, a oni: Šmouhy, nebo slepené čtverce a trojúhelníky, a když se zeptáme, jak to má vypadat a z čeho to má být, dozvíme se, že je to jedno, prý třeba z igelitu a nějak to udělejte. Nepovažuji se za umělkyni, ale myslím, že umění se dá stavět jen se základy řemesla. I ti největší mistři udělali stovky skic pro jeden obraz.

Po textilce už přišlo divadlo?

Ve třetíáku na střední jsem toužila po architektuře, pak jsem chtěla na grafiku na UMPRUM do Prahy, ale nevzala mě, takže jsem musela do zaměstnání. Možnosti byly dvě: garderobierka v Mahenově divadle, nebo aranžovna podniku Textil a oděvy města Brna. Zvažovala jsem to divadlo. Doufala jsem, že se snadněji dostanu k těm kostýmům, jenže moje babička, která bývala baletkou u Ivo Váni Psoty, prohlásila: Andrejko, do divadla nechoď, herečky jsou strašný, ty tě sežerou. Což byl pro mě tak výstražný signál, že jsem raději nastoupila do aranžovny, kde jsem se seznámila s fotografem jeffem Kratochvílem. Ten mi časem dohodil první grafické návrhy a pak po roce 1989, když nastoupil jako fotograf do Městského divadla, jsme spolu připravovali první divadelní kalendář a první velké obrazové programy pro muzikály *Sny svatojánských nocí* a *Bastard*. Nosila jsem jejich make-upy ke schválení Stanislavu Mošovi, který ležel s achilovkou v nemocnici, slovo dalo slovo a nabídl mi historickou komedii *Sklenice vody*. Přečetla jsem si text a jedině, co mi řekl, bylo: Já si představuju, že jsou jako uvěznění v těch svých rolích, a to bych chtěla, aby bylo vidět i v kostýmech. A ta představa, že lidé žijící na šlechtickém dvoře jsou vězni ve svých společenských rolích, ozřejmila vše. Nakreslila jsem návrhy, které vycházely z dobové módy, ale vše bylo záměrně předimenzované, schválně tak, aby to zavazelo a působilo, že se z toho nejde dostat ven. Mošovi se to líbilo, a tak to začalo. A s těmi he-

rečkami se to potvrdilo jen ve dvou případech, vím, co babi myslela, zažila jsem to, ale byly to naprosté výjimky.

Víte, kolik inscenací a kostýmů jste za těch 24 let u divadla udělala?

Je to přes 120 inscenací nejen u nás, ale i pro zahraniční divadla a produkce. Většina, asi 80, z toho byly muzikály, což je v průměru 100 kostýmů na jeden, někdy ale i dvě stovky a třeba *Bídníci* mají 250 kostýmů... Takže prostým vynásobením to bude okolo 8 tisíc kostýmů do muzikálů plus činohry, takže celkem zhruba 10 tisíc kostýmů.

Vzpomenete si na něco zvláštního, co jste musela na scéně sehnat?

Když jsem dělala kostýmy pro venkovní produkci muzikálu na scéně u jezera ve švýcarských Alpách, oblékali jsme herce a herečky pod kostýmy do krasobruslařských body v tělové barvě nebo do neoprenu, aby nepromokli a nezmrzli. A při zkoušení dešťové varianty se ukázalo, že nutností pro hlavního hrdinu budou ještě nepromokavé ponožky. I ty se podařilo zajistit.

Vypovídají civilní šaty o člověku tolik jako kostým o postavě? Hodnotíte v civilu lidi podle oblečení?

Já už tak lidi nehodnotím, vlastně nechci hodnotit. Každý má nějaký nedostatek ve figuře a jde to potlačit, nebo vyzdvihnout klady, jenže některé holky a ženy dle mého dělají právě opak. Mám nějakou profesní deformaci, že si říkám, proč má tohle na sobě, když jí to ubližuje... Nemyslím na to, řídit se módou a nevidí, že věci z časopisů nejsou pro ně. Já byla dřív hodně kritická, dnes si však říkám, že nejde o život a asi je ta paní hodná a líbí se v tom sama sobě. Vždyť já jsem taky úplně špatný příklad, žiju prací, chodím pořád v černé, v tričku a teplačcích, protože se pohybuju po dílnách, v zákulisí, nebo kreslím a potřebuju pohodlí. Když si jdu koupit něco na jídlo, natáhnu si mikinu. Co to o mně vypovídá? Že na to kašlu. Někdy ale neodolám a koupím si látku s nějakým úžasným vzorem, ale stejně to nakonec nosit nebudu, protože v barvách si připadám odcizená sama sobě. V civilu jsem pro minimalismus, ať jde o barvu, stříhy či materiál. Což znamená, že nechci být občas za dámu...

Text: (jih),

foto: jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl

HRAJEME

Arthur Miller:

ČARODĚJKY ZE SALEMU

Na začátku příběhu stála obyčejná zárlivost odvržené mladé dívky, která se pokusila svést ženatého muže. Na jejím konci přibývá šibenice pro nevinné a teror maskovaný tváří legálního soudu se šíří dál a dál...

Historické drama Arthura Millera, jednoho z největších dramatiků 20. století, se zakládá na skutečných událostech. „Čarodějnický“ soudní proces, k němuž došlo v massachusettském Salem v roce 1692, je jednou z nejtemnějších kapitol amerických dějin. Příběh o tom, jak se z nejprve nevinného nočního dobrodružství mladých dívek postupně stává krutý a nesmyslný hon na čarodějnice, psal Miller jako analogii mccarthismu v Americe 50. let. Hra však i dnes ukazuje svou nadčasovou sílu, neboť davová hysterie, potřeba prosazovat totalitně jedinou „svatou pravdu“ za každou cenu i touha vyříditi si účty s bližním pod zástěrkou boje za spravedlnost bohužel existují ve všech dějinných obdobích i zřízeních.

Millerovo drama je dnes považováno za střed amerického dramatického kánonu a za pětadesát let od svého vzniku nikdy neopustilo světová jeviště. Roli hrdého Johna Proctora, farmáře, který se neohroženě postaví soudní zvěsti, si vyzkoušeli herci jako Daniel Day-Lewis či Liam Neeson. Uvedením *Čarodějky ze Salem* vstupuje na jeviště Městského divadla Brno velký, strhující dramatický příběh.

Režie: Mikoláš Týc

Hrají: Petr Štěpán, Lenka Janíková, Eliška Skálová, Barbora Goldmannová, Jan Mazák, Michal Isteník, Viktor Skála, Zdeněk Junák, Zdeněk Bureš a další.

Jeffrey Lane, David Yazbek, Pedro Almodóvar: ŽENY NA POKRAJI NERVOVÉHO ZHROUCENÍ

Hudební skladatel David Yazbek, jehož veleúspěšný muzikál *Donaha!* obletěl celý svět a i naše divadlo jej s úspěchem už několik sezón uvádí, volí s oblibou za předlohy svých muzikálů špičkové filmové komedie. Tentokrát sáhl spolu s libretistou Jeffrey Lanem po proslulé, rozkošně ztřeštěné komedii věhlasného španělského režiséra Pedra Almodóvara z roku 1987 s předlohouým názvem *Ženy na pokraji nervového zhroutení*.

V ulicích Madridu konce 80. let, města pulzujícího životem, překotným rozvojem, uměním i vášněmi, se odehrává příběh dabingové herečky Pepy a jejích přítelkyň a známých. Právě v den, kdy se postupně ukazuje, že je opravdu těhotná, jí její milenec Iván náhle opouští. Než se s ním stačí spojit, aby jí svůj nepochopitelný čin vysvětlil, setká se s jeho bývalou ženou Lucíou, právě propuštěnou po dvaceti letech z nervového sanatoria,

i jeho synem a jeho snoubenkou. Její nejbližší přítelkyně modelka Candela volá o pomoc; právě zjistila, že její nový milenec Malik je hledaný špitský terorista... Lucía se s feministickou advokátkou Paulinou připravuje k soudu, u něhož se má Iván zodpovídat za to, že ji před dvaceti lety opustil. A Pepa s pomocí dobrosrdečného taxikáře hledá dál po celém Madridu řešení všech těchto náhle nastalých problémů...

Děj komorního muzikálu kombinuje prvky feydeauovské frašky s hispánskou citovostí i temperamentem, projevujícím se i ve strhující jazz-rockové hudbě inspirované španělskými žánry a rytmy, např. flamencem.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán, Lucie Bergerová, Markéta Sedláčková, Mária Lalková, Sára Milfajtová nebo Andrea Zellová, Dušan Vitázek nebo Jozef Hruškovi, Eliška Skálová, Jan Brožek, Barbora Remišová a další.

Robert Stigwood, Bill Oakes, Ryan McBryde, The Bee Gees: HOREČKA SOBOTNÍ NOCI

Britská hudební skupina Bee Gees se od poloviny 60. let pohybovala na vrcholu hudebních žebříčků. Na konci 70. let s velkým disco bohem zaznamenala obrovský úspěch a v roce 1978 získala Grammy za hudbu k filmu *Saturday Night Fever*. Hudební romantický film režiséra Johna Badhama byl teprve druhým snímkem, v němž se v hlavní roli objevil John Travolta, a odstartoval tak jeho hvězdnou kariéru. Travolta zde v květované košili, obtažených zvonových kalhotách a botách s vysokými podpatky v roli bravurního tanečníka Tonyho rozpoutal obrovskou vlnu zájmu o disco a stal se idolem milionů lidí po celém světě.

Také divadelní verze vypráví příběh brooklynského mladíka Tonyho Manera, jehož jediným zájmem je trávit víkendy na místní diskotéce, což mu dovoluje zapomenout na všední ubíjející život. Jevištní adaptace filmového hitu měla světovou premiéru 5. května roku 1998 v londýnském Palladium Theater a hrála se zde přes dva roky. Následovalo broadwayské uvedení s více než pěti stovkami repríz a poté se rozpoutala celosvětová „horečka *Horečky*“. Od roku 2000 byl muzikál hran v Argentině, Holandsku, Mexiku, Koreji, Španělsku, v roce 2004 proběhl i londýnský revival. Česká premiéra se konala v roce 2014 v pražském Divadle Kalich.

Konečně se tedy i naši diváci mohou těšit na takové hity jako *Stayin' Alive*, *Night Fever* či *How Deep Is Your Love* v tomto blyštivě fenomenálním tanečním muzikálu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Kristian Pekar nebo Marco Salvadori, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková nebo Kristýna Daňhelová, Kateřina Marie Fialová nebo Dagmar Křížová, Radek Novotný nebo Daniel Rymeš, Ondřej Studénka nebo Lukáš Janota a další.

PROGRAM ÚNOR

PROGRAM BŘEZEN

ČINOHERNÍ SCÉNA			HUDEBNÍ SCÉNA			ČINOHERNÍ SCÉNA			HUDEBNÍ SCÉNA		
1.2. čt	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	1.2. čt	19.00	Horečka sobotní noci C4	1.3. čt	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení A4	9.3. pá	14.00	Představ si...
8.2. čt	14.00	Čarodějky ze Salemu	2.2. pá	19.00	Horečka sobotní noci A5/AB5	2.3. pá	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení A5	9.3. pá	19.00	Představ si... zadáno
8.2. čt	19.00	Čarodějky ze Salemu A4	3.2. so	14.00	Horečka sobotní noci	3.3. so	19.00	Čarodějky ze Salemu A6	10.3. so	19.00	Představ si... P
9.2. pá	19.00	Čarodějky ze Salemu E5	3.2. so	19.00	Horečka sobotní noci	4.3. ne	19.00	Čarodějky ze Salemu D	11.3. ne	18.00	Představ si...
10.2. so	19.00	Čarodějky ze Salemu P	4.2. ne	18.00	Horečka sobotní noci	5.3. po	19.00	Čarodějky ze Salemu AB1	12.3. po	18.00	Představ si... SP
11.2. ne	19.00	Čarodějky ze Salemu	5.2. po	19.00	Horečka sobotní noci	6.3. út	19.00	Žena z dřívějšíka AB2	13.3. út	19.00	Představ si... C2/E2
12.2. po	19.00	Čarodějky ze Salemu A1	6.2. út	18.00	Horečka sobotní noci	7.3. st	19.00	Vrabčák a anděl	14.3. st	19.00	Představ si... A3/AB3
13.2. út	19.00	Čarodějky ze Salemu AB2	7.2. st	19.00	Horečka sobotní noci	8.3. čt	19.00	Čarodějky ze Salemu C4	15.3. čt	19.00	Představ si... A4/AB4
Čarodějky ze Salemu	10.2. so	19.00	Děsnej pátek	9.3. pá	19.00	Čarodějky ze Salemu C5	16.3. pá	19.00	Představ si... A5/AB5		
	11.2. ne	14.00	Děsnej pátek	11.3. ne	18.00	Splašené nůžky	17.3. so	14.00	Představ si...		
	11.2. ne	19.00	Děsnej pátek	12.3. po	19.00	Splašené nůžky	17.3. so	19.00	Představ si... A6/AB6		
	12.2. po	18.00	Děsnej pátek	13.3. út	19.00	Zdenek Merta u klavíru	18.3. ne	19.00	Představ si... D/E7		
	13.2. út	19.00	Děsnej pátek C2/E2	15.3. čt	18.00	Dvojitá rezervace	19.3. po	19.00	Představ si... A1/AB1		
	14.2. st	19.00	Děsnej pátek	16.3. pá	19.00	Dvojitá rezervace zadáno	20.3. út	19.00	Představ si... A2/AB2		
	17.2. so	14.00	Bitls	17.3. so	19.00	Ryba potmě	21.3. st	19.00	Představ si...		
	17.2. so	19.00	Bitls	18.3. ne	18.00	Ryba potmě	22.3. čt	19.00	Představ si... C4		
	14.2. st	18.00	Jméno zadáno	22.3. čt	11.00	Lakomec	23.3. pá	19.00	Představ si... C5/E5		
	15.2. čt	19.00	Čarodějky ze Salemu AB4	22.3. čt	18.00	Lakomec SP	24.3. so	19.00	Představ si...		
16.2. pá	19.00	Žena z dřívějšíka AB5	23.3. pá	19.00	Lakomec AB5	27.3. út	19.00	Horečka sobotní noci			
17.2. so	18.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)	20.2. út	18.00	Bitls PP1/PP2	24.3. so	19.00	Lakomec P	28.3. st	19.00	Horečka sobotní noci zadáno
18.2. ne	18.00	Malý rodinný podnik PPP	Bitls	25.3. ne	19.00	Lakomec	29.3. čt	19.00	Horečka sobotní noci		
19.2. po	18.00	Malý rodinný podnik P18		26.3. po	19.00	Lakomec A1	30.3. pá	19.00	Horečka sobotní noci		
20.2. út	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení A2		27.3. út	19.00	Lakomec C2	31.3. so	18.00	Horečka sobotní noci		
21.2. st	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení A3		28.3. st	19.00	Lakomec A3	Horečka sobotní noci				
22.2. čt	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj C4		29.3. čt	19.00	Lakomec AB4					
23.2. pá	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj C5		30.3. pá	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení E5					
24.2. so	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj		31.3. so	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroucení					
25.2. ne	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj E7		22.2. čt	19.00	Chaplin V2018					
26.2. po	19.00	Pan Theodor Mundstock		23.2. pá	19.00	Chaplin T2018/Z2018					
27.2. út	19.00	Čarodějky ze Salemu C2		24.2. so	14.00	Chaplin					
28.2. st	19.00	Čarodějky ze Salemu AB3	24.2. so	19.00	Chaplin R2018/X2018						
			25.2. ne	19.00	Chaplin A2018/M2018						

Molière: LAKOMEK

Jedno z nejslavnějších děl předního dramatika francouzského klasicismu baví již bezmála tři a půl století divadelní obecnost tím, jak bravurním způsobem předvádí, co všechno může přivodit chorobná posedlost penězi či náruživá závislost na mamonu. Velký mistr komických charakterů podává barvitý obraz nekonečných způsobů manipulace, klamu a přetvářky v nejintimnějším prostředí rodiny. Když jde o peníze, neplatí žádná pravidla slušnosti či úcty dětí k rodičům a rodičů k dětem.

Ovdovělý lichvář Harpagon zavrhl život hamizností. Lakota je u něho vášeň, kterou omezuje své děti – syna Kleanta a dceru Elišku, o služebnictvu ani nemluví. Umí peníze hromadit tvrdou lichvou i sebeodříkáním. Jeho děti neumí nic, ale chtějí život žít a užívat, pokud možno s nataženou dlaní. Harpagonova posedlost zlatem v nich vzbuzuje nenávist a posměch – emoce o to silnější, o co více ve jménu chamtivosti otec manipuluje s jejich osudy: Elišku mívá provdat za stárnoucího boháče, třebaže dcera miluje mladého Valéra, Kleanta oženit s bohatou vdovou, bez ohledu na to, že syn je zamilován do mladičké Mariany ze sousedství. Na sňatek s Marianou totiž pomýšlí on sám. V tomto rodinném propletení odhaluje Molière důsledky Harpagonovy vášně po zlatu. Děti se svými spojenci jsou nuceny vzít věci do vlastních rukou, doběhnout lakomému otce a uštědřit mu ráznou lekci. Jejich prostředky (pokrytectví, pochlebnictví, neupřímnost, lstivost, bezohlednost a vposledí i krádež) si však v oblidnosti nic nezadají s oblidností Harpagonova egocentrismu. Harpagon je jistě kvintesence hamouna: lichvář, šmelí, vyhrožuje, kalkuluje, ale nekrade a nejméně hraje s otevřenými kartami. A to se o jeho protivnicích říct nedá. V líčení mravů vystupuje Molière jako moralista, ale jako moralista, který nemoralizuje: zůstává komediografem poučeným komedií dell'arte a starofrancouzskou fraškou. *Lakomek* je tak výpovědí o stavu lidského ducha, a současně nabízí skvělou zábavu.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Boleslav Polívka a další.

Larry David: RYBA POTMĚ

Proslulý americký stand-up komik a sitcomový scenárista Larry David debutoval ve svých 68 letech na Broadwayi coby divadelní autor – a hned napoprvé se mu podařilo pokořit broadwayský rekord v počtu lístků prodaných ještě před premiérou, (a to se průměrná cena za jeden lístek vyšplhala na neuvěřitelných 230 dolarů!!!). „Stojí *Ryba potmě* za ty stovky dolarů? Stojí, do posledního centu!“ napsal recenzent *Guardianu*.

Larry David totiž napsal brilantní současnou frašku, která plně prokazuje jeho léty cizelované mistrovství ve stavbě slovního i situačního vtipu. Inscenaci jsme vám představili pouhý rok a půl po jejím prvním uvedení v New Yorku v evropské premiéře a za nepoměrně nižší cenu!

Ryba potmě je příběhem ušlápnutého, sebeironického Normana a jeho excentrické dominantní matky Glorie, která se po smrti jeho otce nastěhuje k Normanovi domů a začne mu razantně organizovat život. Norman tak zoufale lavíruje mezi požadavky své matky, která se nesnese s jeho ženou Brendou, Brendy, která se nesnese s jeho matkou Glorií, a bývalé otcovy hospodyně Manuely, jejíž syn Diego se zesnulému podezřele podobá... Zdánilivě nekomedijní téma rodinného úmrtí vyvažuje *Ryba potmě* brilantními woodyallenovskými dialogy. Role Glorie je výtečnou příležitostí pro první dámu českého divadla, paní Zenu Herfortovou.

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Viktor Skála, Zdena Herfortová, Katarína Ptáčková, Igor Ondříček, Kateřina Marie Fialová, Zdeněk Junák, Jan Mazák, Josef Jurásek, Erika Kubálková, Mária Lalková a další.

Zdenek Merta: ZDENEK MERTA U KLAVÍRU

Kdo zná Zdenka Mertu více než jako posluchač ze sedadel divadelních a koncertních sálů, ví, že je tento muž výborným a vtipným společníkem, šarmantním svědčím nečekaných myšlenek a také pozoruhodným vypravěčem s uměním naslouchat jiným. Kromě toho je velmi dobrým klavíristou a ve svých pořadech autenticky využívá spojení praktického muzikanta, kreativního tvůrce a nevšedního moderátora – „talkmastera“.

Na hudbu bude pohlíženo z méně obvyklých úhlů – s prezentací různých hudebních žánrů a jejich přesahem do jiných oblastí života. Důležitou roli tu bude hrát také improvizace a kreativita. Hudba zde bude tentokrát představena trochu jinak také díky jednoduchému výkladu, zábavné stylizaci i překvapivé pointě!

V této sezóně připravil Zdenek Merta cyklus pěti večerů, kde se setkáte nejen s našimi muzikanty a zpěváky, ale také zajímavými hosty. Pozvání na první dva večery přijal například František Segrado, Vojtěch Dyk či Josef Buchta. Tentokrát pro vás připraví jedinečný zážitek legendy brněnského bigbítu Pavel Váně a Roman Dragoun, krom jiného také členové kapely Progres 2, která byla v roce 2016 uvedena do Beatové sňmé slávy.

Režie: Stanislav Slovák

KŘÍDLA: NEJPOPULÁRNĚJŠÍ HEREČKA SEZÓNY

Andrea ZELOVÁ

„Sedm sezón a v nich řada významných hereckých rolí. A také čtyřikrát úspěch v anketě Křídla v posledních čtyřech letech. Nestal se už ze sbírání vítězných sošek pro Andreu Zelovou tak trochu zvyk?“

V žádném případě. Nechtěla bych, aby to znělo jako klišé, ale já si každou z těch sošek velmi považuju. I když je pravda, že přece jen největší radost jsem měla z těch úplně prvních Křidel za sezónu 2013/2014, která přiletěla ještě na moje svobodné jméno Březinová. A taky je pravda, že už pro ta milá ocenění budu doma muset najít nové, důstojnější místo. Ještě musím dodat, že jsem letos měla obrovskou radost už z nominace. Snad to nezní hloupě, ale i samotná nominace mě opravdu moc potěšila, nečekala jsem to. Vždyť jsem kvůli porodu a těhotenství byla zhruba tři čtvrtě roku mimo divadelní svět, v uplynulé sezóně jsem toho moc nenahrála a o to víc jsem byla z výsledku v anketě skutečně překvapená. Stačila jsem ještě nazkoušet jedinou novinku, *Zamilovaného Shakespeara*, který měl premiéru v listopadu roku 2016. To už jsem čekala miminko. Už před zahajovací zkouškou jsem tenkrát volala Stankovi Slovákovvi, že se stal malý zádrhel, že jsem těhotná. Se mnou pak tuto roli nazkoušela Svetlanka Janotová a já byla moc šťastná, že jsem si v této nádherné inscenaci mohla ještě zahrát. Jednoduše řečeno, mám z oceně-

ní obrovskou radost. Je to úžasná zpětná vazba a pro mě zvláště to působí i jako jakási vzpruha po návratu.

„Před těhotenstvím a porodem jsi byla neustále v jednom kole. Jaké to bylo, když jsi najednou přišla – byť dočasně – o ten kouzelný svět divadla?“

Shodou okolností nám to tak hezky časově vyšlo, že se Kája narodila v dubnu a pak následovaly květen, červen a celé prázdniny, včetně samozřejmě těch divadelních, tak jsem měla celkem pohodlný čas na to, abych mohla sbírat sílu na další práci. Ještě v lednu jsem hrála v inscenaci *Vrabčák a anděl*. Po porodu mě jako první čekala v polovině září *Noc na Karlštejně*, pak už byl *DUCH, Flashdance, Radúz a Mahulena a Zamilovaný Shakespeare*. Prostě jsem postupně naskočila do titulů, které jsem už znala. Zorientovat se co se děje, nasát opět tu báječnou atmosféru. Ale abych se vrátila k tomu životu bez divadla, který jsem si předtím vůbec nedokázala představit. Bylo to ještě horší, než jsem si představovala. Únor byl šílený, březen taky. Po docela hektickém způsobu života, v podstatě dennodenním záprahu, kdy se buď hraje, nebo zkouší a milion dalších akcí, najednou nic. Člověk sedí doma a vůbec nic! Málokdo zavolal, proč taky, vždyť všichni věděli, že jsem těhotná a čekám miminko, tak coby. Přišlo mi to jako z extrému do ex-

trému. Můj manžel, když mě viděl, jak se najednou kousám nudou, mi radil, abych si oprášila nějaké koníčky, prostě něco dělala. A já si v tu dobu naplno uvědomila, že mým koníčkem je vlastně divadlo, být s těmi lidmi, zpívat, hrát, tancovat. Nebyla jsem takový ten domácí typ, takže to bylo celkem těžké. Jasně, že jsme řešili vybavičku a vše, co příchod miminka provází, ale to zas tak moc času nezabralo. Naštěstí mě tenkrát před porodem zavolal Stanko Slovák, jestli bych s ním nechtěla zazpívat státní hymnu v DRFG Areně, když tak úspěšně postupovala Kometka. Takže jsme si ji nakonec se Stankem několikrát zazpívali. Bylo to moc krásné i příjemné rozptýlení. Naposledy to bylo myslím jen pár dní před porodem. Finále jsem bohužel nestihla, jelikož už jsme s Karolínou byly spolu v porodnici. **A pak přišel porod a divadlo už asi nebylo alespoň v myšlenkách na prvním místě...**

Ano, to je pravda. Narozením Karolínky se svět otočil vzhůru nohama a být mámou je pro mě dosud ta největší a nejkrásnější životní role. A i když jsem nikdy nebyla nějaký zvlášť mateřský typ, tak mě až překvapilo či mile zaskočilo, jak moc mě mateřství pohltilo. Všechno se úplně otočilo, všechno bylo úplně jinak. Najednou nebylo nic důležitější než Kája. Neříkám, že bych si na divadlo v těch prvních dnech a týdnech nevzpomněla, to ne, ale byla to až druhořadá věc. Sahrávání se nás všech – tedy manžela, mě, miminka a babiček – bylo zpočátku trochu náročnější, ale myslím, že jsme to zvládali a také nyní zvládáme fakt skvěle. Stala se nám opravdu ta nejlepší věc v životě.

Když vidím tvoje láskyplné nadšení, nebyl ten návrat v polovině září přece jen tak trochu se strachem? Vždyť pokud počítám dobře, měla Karolínka teprve půl roku...

Chválabohu za to, že to pro návrat byla právě role v *Noci na Karlštejně*. Je to moje srdcová záležitost, není to dlouhé představení a znám ho velmi dobře. Postupně jsem takto oprášovala všechny další inscenace až do zkoušek a následné premiéry inscenace *Ženy na pokraji nervového zhroutení*, v níž mám svoji takřkajíc první poporodní premiérovou roli. Mimochodem k této vynikající hře mě Stanko Slovák oslovil v době, kdy měla malá asi jen dva měsíce. V první chvíli jsem si nebyla jistá, jestli můžu a mám zase do divadelního kolotoče naskočit. Tehdy

mě podpořil manžel Ondra, který mi jednoznačně řekl: „Jasně, neváhej, jdi do toho. Všechno to zvládneme. Máme babičky a já se taky postarám. Rozhodně musíš jít.“ Výhodou je, že má povolání, které mu dovoluje pracovat dva dny v týdnu z našeho domu. Možná, že už mě taky měl doma plné zuby, nebo viděl, že mě tak trochu hrabe (*smích*), ale v každém případě mi poradil moc dobře, protože celé zkoušení bylo úžasné. Takže když bych měla být spravedlivá, tak ta moje poslední Křídla vlastně nepatří jen mně, ale řadě dalších blízkých, kteří jsou kolem mě.

A jak tvůj nástup do zaměstnání prožívala Karolínka?

Skvěle, bez problémů. Ona je prostě úžasná! Nejhodnější mimino na světě. V noci krásně spí. Miluje lidi, takže jsem byla klidná, že ať ji bude hlídat kdokoli, bude to v klidu. A především ji hlídal Ondra, tak jak to slíbil. Pravda, teď se to trochu pokazilo, lezou jí zoubky, ale krátce řečeno jsme s ní neměli vůbec žádné problémy. Najednou jsem se tedy zase vrátila do procesu zkoušek do divadla a uvědomila si, jak moc jsem tam šťastná. Jak moc mám ráda tu jedinečnou atmosféru, své kolegy, proces zkoušení a následné hraní před obecnstvem. Vybavily se mi zpátky všechny mé rituály před představením, užívám si líčení, kostýmy a vůbec všechno. Taky mi najednou došlo, jak lehce může přijít stav, kdy si člověk přestane vážit toho, co jej obklopuje. Premiéra za premiérou, jedno vystoupení za druhým. To všechno se najednou stane jako by rutinou a může se stát, že to zdánlivě zevšední, jednoduše to v diáři odškrtnáš. Teď najednou jsem přišla relativně odpočatá, tedy od divadla, a uvědomila si, jak je úžasné, když mě znovu potkala dobrá hra, dobrá muzika, a jak je skvělé, že mám kolem sebe takový skvělý tým. Po dlouhé době jsem tak mohla pracovat na nové roli, postavě tak trochu ztřeštěné mladé modelky Candelly, a byla jsem z toho jednoduše nadšená. Ovšem i přes veškerá nadšení z návratu do práce si přece jen zatím nedokážu představit, že bych mohla být z domova delší dobu. I přes veškerou perfektní pomoc manžela i babiček. Vše potřebuje svůj čas.

*Text: Miroslav Homola,
foto: Jef Kratochvíl, Tino Kratochvíl*

*S Dušanem Vitázkem
v inscenaci Zamílovaný Shakespeare,
režie: Stanislav Slovák*

JEF KRATOCHVIL

To, že jsi fotograf, ví hodně lidí v této zemi, ti, kteří aspoň tu a tam vzali do ruky noviny, či umí číst titulky různých televizních inscenací, nebo se jim dostala do ruky knížka obvykle o divadle, či o životě některého ze slavných herců. Jak to vlastně začalo?

Opravdové příchnutí k světu fotografování přišlo v roce 1967, kdy jsem mohl vycestovat do Stuttgartu, kde můj otec působil jako universitní profesor. O mé zálibě ve fotografování samozřejmě věděl, a protože mezi jeho německé studenty patřil syn spolunajitele firmy Kodak Nagel, přimluvil se u něj, aby mě v Kodaku jako fotografa zaměstnal. Byl jsem zařazen do reklamního oddělení, jehož šéfem byl emigrant z Lipska. Ten samozřejmě brzy poznal, že o profesionálním přístupu k fotografování nevím prakticky nic, ale asi se mu líbila moje snaha, a také soucítíl s klukem ze socialistické rezervace, v každém případě se mně začal opravdu věnovat a já tak dostal vysoce profesionální fotografickou školu. A právě po návratu z Německa, kam jsem už bohužel po příchodu Rusů znovu nesměl, jsem objevil inzerát, kterým tehdejší podnik Oděvy Brno hledal fotografa. Šel jsem drze zkusit štěstí a ono to kupodivu vyšlo. Jak jsem se mnohem později dozvěděl, bylo to nejen proto, že jsem z Německa byl připravený na to, jak se zajímat o práci v oboru, ale prý to bylo i proto, že jako jediný ze třinácti uchazečů jsem se tehdy neptal na plat. **A tehdy už ti také začínaly vycházet fotografie v novinách a časopisech...**

Ano, nejvíce jsem spolupracoval s *Brněnským večerníkem*, ale i s jinými periodiky. Popravdě to zas nebylo tak složité, tehdy jsme byli v Brně u podstatě pouze tři, čtyři fotografové. Po zásahu tiskařského šotka, který z mého jména Josef pod zveřejněnou fotkou vypustil dvě písmena, jsem naplno začal používat pseudonym jef.

A nikdy tě nelákalo stát se ze spolupracovníka redakce *Brněnského večerníku* jeho redaktorem, fotografem?

Lákalo. A hodně. Když zemřel tehdejší vynikající fotoreportér večerníku Miroslav Macha, dostal jsem z redakce nabídku a dokonce jsem tam byl tři dny zaměstnaný. Moje představy se však velmi rychle rozplynuly. Ne snad ani proto, že někdejší šéfredaktor chtěl, abych si zrušil pseudonym jef, ale především proto, že moje definitivní přijetí bylo podmíněno vstupem do KSČ. Tak jsem čtvrtý den zkušební doby do práce už nešel...

Přesto dál značné množství tvých fotek vycházelo a hodně z nich bylo z divadla. Je to snad proto, že svět divadla a svět módy k sobě mají blízko?

Vůbec ne. Musím uvést na pravou míru fakt, že focení v ateliéru a focení v divadle jsou z profesionálního pohledu rozdílné věci. Mě k focení divadla přivedla záliba k tomuto abstraktnímu světu a pak především fakt, že Divadlo na provázku bylo v normalizačním Brně tím nejlepším, co mohlo naše město nabídnout. Chodil jsem tam pro radost a samozřejmě při tom fotil. Když už se dýchalo svobodněji a blížilo se k revoluci, tak jsem doufal, že bych mohl pracovat na Provázku jako fotograf. Jenže na tuto profesi tam nebyla tabulka. Dodnes si myslím, že to je chyba většiny divadel, která tu a tam zaměstnávala víceméně archiváře, kteří občas i něco fotili, ale divadelní fotografové to jednoduše nebyli. V Divadle bratří Mrštíků bylo místo fotografa. Dostal jsem z divadla pozvání a i když mně – upřímně řečeno – tehdejší „Mrštíci“ vůbec nic neřekli, přišel jsem se podívat. Bylo to osudově štěstí, zrovna hráli *Revizora* v režii Standy Moši. Z toho představení jsem jen s mírnou nadsázkou padl na zadek. A když pak následovaly inscenace *Zkáza Sodomy* a pak *Sarkofág* inspirovaný Černobylem, bylo rozhodnuto. Na Lidickou jsem nastoupil, zažil tam revoluci a vlastně jsem zažil krásný život s divadlem, ale to je na dlouhé povídání...

Množství herců, zpěváků a osobností, které zvěčnilo objektiv tvých kamer, bychom asi jen stěží přesně spočítali. Přesto – existuje jméno, které bys mohl vybrat jako jedno jediné?

Jednoznačně to je Bolek Polívka, kterého jsem si vždycky vážil. Nejen proto, že jsme byli mladí, či že byl tak bytostně spojen s Provázkem, ale především proto, že on podle mě představuje to nejlepší z divadelního umění Brna. A je jen dobře, že se spolu s ním právě toto mistrovství přesunulo k nám do divadla a tvoří bez nadsázky

špičku našeho repertoáru. Ať už to byl *Kean IV.*, *Benátský kupec* či *Král Lear*. Neměl bych vynechat ani řadu dalších velkých hereckých jmen, ale to bych určitě na někoho zapomněl. A tak to raději dělat nebudu.

Jsi podepsán taky pod desítkami divadelních plakátů. Víš, kolik jich vlastně bylo?

Přesný počet neznám, ale určitě jich bylo přes dvě stovky. Divadelní plakát je specifická disciplína, která nebyla před devadesátým rokem příliš rozšířená. Když jsem k Mrštíkům přišel, tak divadlo, stejně jako jiné scény v Brně, plakáty vůbec nedělalo. Výjimku tvořil pouze Provázek, kde jsem s nimi s Dušanem Ždímalem začal. Tehdy jsem přesvědčil divadelní vedení o důležitosti plakátů mimo jiné i tím, že první z nich ve spolupráci s výtvarníkem Jirkou Eliškou na *Řeka Zorbu* jsem zaplatil kompletně z vlastní kapsy. Včetně tisku a výlepu. A ono to prokazatelně zafungovalo. Divadlo bylo mnohem víc vidět, prodávalo se, plnilo se hlediště. Náklady mi zpětně proplatili a od té doby jsem se už tvorbě plakátů pro premiérová představení věnoval pravidelně. Pak následovaly další věci jako třeba kalendáře. Existovaly sice nástěnné, ale k propagaci divadla se ukázaly stolní jako mnohem praktičtější a oblíbenější. Víím, že dnes už je to asi taky kvůli rozmachu elektroniky překonaná věc, ale tehdy to byla účinná a myslím, že i vkusná propagace. V té době se také datuje zrod dnes již tradičních divadelních ročenek, které vždy reprezentativní formou mapují celou uplynulou sezónu. Impuls k nápadu dal Standa Moša, který se rozhodl uzavřít někdejších 50 let Divadla bratří Mrštíků důstojnou publikací. A pak již následovaly ročenky až dodnes.

Čas je neúprosný pro všechny a asi každý se tu a tam ohlíží s určitou lítostí zpět. Stává se to i tobě?

Jako každému. Ale není to ani tak lítost jako spíš konstatování stavu věcí, které se už nemohou vrá-

tit či opakovat. K tomuto třeba patří náš profesionální spolupracovnícký vztah s plejádou herců, kteří do divadla přišli jako já v 90. letech. Byli jsme si věkově blízcí, rozuměli jsme si často nejen v pohledu na divadlo, ale i na dění kolem nás, a tím se mně s nimi jako fotografovi pochopitelně mnohem líp tvořilo. Dnes je vystřídala generace mladší a s tou si už určitě víc rozumí syn Tino, který po mně taktovku divadelního fotografa přebírá i s tvorbou plakátů. Ty se díky novým technologiím už rodí taky zcela jinak. Jejich základem už není fotografie, ale grafika, práce u počítače. Je to dobře a je to jen jeden z rysů pokroku a koloběhu života. Ale něčeho je mi přece jen skutečně líto. Jak víš, potrpím si na svůj celoživotní archiv. Do něho patřilo všechno, co jsem vytvořil – včetně fotografií pro na začátku rozhovoru zmiňovaný *Večerník* a také pro časopis *Reflex*, u jehož zrodu jsem byl. Bohužel při lokální povodni v Modřicích před několika lety se dostala voda do sklepa a o tento archiv jsem přišel. Vše ostatní však mám už bezpečně uloženo a moje fotky už využily desítky autorů pro možná víc než sto publikací. A to mě těší.

Dokonalost a především kouzlo archivu jeфа Kratochvila jsem zažil na vlastní kůži. Když jsme spolu v roce 1993 vycestovali do válkou zmítané Bosny, kde se tehdy v místě zjevení Matky Boží v Medjugorje natáčel v americko-chorvatské koprodukcii film o mežugorském zázraku (s Michaellem Yorkem), nebyl z novinářské přítomnosti ve vesnici, která patřila kvůli válce nikoli poutníkům, ale jen domorodcům, filmařům a vojákům, vůbec nadšený slavný kameraman Miroslav Ondříček. Práci na filmu považoval za kamarádskou službu a vůbec netoužil po tom, aby se o tom v Čechách mluvilo a psalo, což nám dal také velmi rázně najevo. Když však jef vylovil pár fotografií z natáčecí slavných Lásek jedné plavovlásky, které pořídil ještě jako amatér na vojně, vytrhl tím jednoznačně z běsnění rozlíceného Ondříčka doutnák. Během pár hodin jsme si výborně rozuměli. Na filmařském place, kde měl bezkonkurenčně tento slavný Čech největší autoritu, jsme byli jeho čestnými hosty a nakonec jsme si i potykali... I tohle zmůže archiv jeфа Kratochvila.

Text: Miroslav Homola,
foto: Tino Kratochvil

S hlubokým zármutkem oznamujeme, že nás tragicky opustil kolega, herec Jakub Zedníček. Jeho mládí a talent bude chybět nejen v mnoha rolích, které od příchodu do našeho divadla ztvárnil. Bude me ho však postrádat i jako milého kamaráda.

Jakub byl absolventem brněnské konzervatoře a s Městským divadlem Brno spolupracoval už v době studií. Za krátkou dobu ztvárnil desítky rolí. Mezi jeho prvními byla malá role v muzikálu *Mary Poppins*, kde zúročil své stepařské umění. Rozesmával publikum jako Buddy Walsh v oblíbeném muzikálu *Donaha!* Rád také vzpomínal na roli v *Chicagu*, při jehož zkoušení se setkal se svou životní partnerkou Lenkou Janíkovou. Skvělý byl také jako John Silver, kterého si s velkou chutí zahrál v *Ostrově pokladů*. V posledních měsících ho mohli diváci vidět jako nezapomenutelného Richarda Starkeyho v původním muzikálu *Bítls*. A nelze nezpomenout na malou, leč významnou roli Willieho v muzikálu *DUCH*. Cít pro nadsázku a humor pak prokázal ztvárněním hlavní role doktora Fredericka Frankensteina v muzikálu *Mladý Frankenstein*.

Své herecké umění pak prokazoval také v činoherních rolích, především v dramizaci slavného Kunderova románu *Jakub a jeho pán*, kde znamenitě ztvárnil roli Mladého Otrapy. Podobě tomu bylo ve slavném Shakespearově *Králi Learovi*, kde hrál Glosterova levobočka Edmunda. Svým nádherným výkonem v této nelehké roli se podílel na úspěchu inscenace. V posledních dnech se připravoval na roli Double J. v muzikálu *Horečka sobotní noci*.

Odchodem Jakuba Zedníčka ztrácí Městské divadlo Brno nejen mimořádně talentovaného herce, ale také kamaráda a přítele. V myšlenkách jsme všichni s jeho rodinou.

IN MEMORIAM

Jakub ZEDNÍČEK

13. června 1990 – 1. ledna 2018

DĚSNEJ PÁTEK

Tom Kitt
Brian Yorkey
Bridget Carpenter

režie: Petr Gazdík

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCĚNĚ

10. – 14. ÚNORA 2018

V DIVADLE NAPROTI SLOVANU
ZNEŠKODNILI TERORISTU

(...) Muzikál *Ženy na pokraji nervového zhroutení* je jiný než Almodóvarův film. To podstatné ale zůstává. Frustrovaná, podváděná a opravdu trochu na hlavu padlá ženská nakonec v touze po pomstě na stejným mužem podváděné milence, se kterou navíc ten její alfa samec Iván čeká potomka, zneškodní i nebezpečného teroristu. Nakonec je tedy slavná, a určitě taky nevyléčitelně. Propletenec vztahů je opravdu jako ze života, protože další nestálým manželem dobytou pevností je její advokátka. A aby toho nebylo málo, také syn zakouší první vztahovou torturu, když jeho poněkud chladná snoubenka omylem vypije analgetiky ochucené rozmixované karpáčo a místo ní vstoupí do jeho života vášnivě žádoucí, dosud ale pevně v životě nezakotvená modelka. (...) V žánru je to dílko svěží, odlehčovací, vtípné a zkušeným Stanislavem Slovákem v překladu Zdeňka Bartoše a s choreografem Michalem Matějem na scénu moc dobře vypravené. Do Městského divadla zajít znamená potkat se s nej-

větším shlukem Thálií v Česku. V *Ženách na pokraji nervového zhroutení* se popasete na kumštu Markéty Sedláčkové, hraje tu žárlivou, Petra Štěpána, bohorovně nevinného pacholka manžela, Lucie Bergerové, podváděné milenky, a Dušana Vitázka, taxikáře. (...)

Jiří P. Křtíz, *Právo*, 23. 12. 2017

KDYŽ NÁS DOŽENOU SLIBY MINULOSTI

(...) *Žena z dřívějšíka* je vystavěna na poli klasického konverzačního dramatu, do kterého prosakují černohumorné prvky stejně jako antický mýtus o Médei. (...) Základní zápletka vypadá jako téma na zběsilou situační komedii – Frank a Klaudie se po 19 letech manželství stěhují někam do zámoří, společně s nimi se na odjezd chystá také jejich syn Andí. Poslední večer ve starém domě se ovšem najednou za dveřmi objeví Romy – Frankova dávná láska, kterou ovšem 24 let neviděl. To ale Romy nebrání v tom, aby suverénně požadovala, aby Frank opustil svou rodinu a odešel s ní, jelikož jí kdysi slíbil, že ji bude milovat navždy. Klaudie pochopitelně pro podobné melodrama nemá pochopení. (...) Frank v podání Igora Ondříčka je nositelem jedné z hlavních tematických linií hry. Naprosto ne-

čekaně dostává možnost postavit svůj dosavadní život na hlavu. Může vymazat téměř 20 let života a začít znovu, stačí odejít s Romy. Jeho vztah s manželkou je evidentně již vychladlý, stěhování za moře je právě možná tím impulsem, který chtějí manželé svému vztahu dát. Frank tak musí volit mezi svobodou, která by ale znamenala popřít dosavadní život, a zodpovědností. Jeho rozhodování je svedeno do celkem úzkých mantinelů, jelikož to není Frank, kdo je hybatelem dění. Ačkoliv jde v jádru sporu především o něho a jeho náklonnost, stává se kolbištěm dvou ženských protipólů. Na jedné straně usedlá manželka Klaudie, kterou Radka Coufalová hraje jako akurátní ženu, která není zvyklá, že by se ocitla na druhé koleji. Zároveň ale ještě zcela nevymizela její láska k manželovi, nostalgicky si schovává igelitku z Paříže jako vzpomínku na to, že jejich vztah měl i své lepší chvíle. Druhým ženským elementem je záhadná Romy v podání Markéty Sedláčkové, která svým suverénním přednesem zdánlivě zcela nesmyslného požadavku donutí svou soupeřku k vyostření pozice. Sedláčková pronáší požadavky své postavy nevzrušeně, jakoby mimochodem. Vypadá to, že Romy si neuvědomuje radikálnost svých návrhů, je hluboce přesvědčena, že na ně má právo. Tento milostný trojúhelník doplňují ještě syn Andí (Vojtěch Blahuta), který se v leccems podobá svému otci – třeba když tvrdí, jak své dívce slíbil, že ji bude milovat navždy, ale na svoa slova zapomíná už po několika hodinách. Andího přítelkyně Tina (Eliška Skálová) je pak vypravěčkou příběhu, popisuje ho z pozice částečně nezúčastněného člověka, její monology přinášejí až voyeuristický pohled skrze okna rodinného domu. (...)

Lukáš Dubský,
www.i-divadlo.cz, 27. 11. 2017

DĚSNEJ PÁTEK,
ANEB SVĚTOVÁ PREMIÉRA
RODINNÉHO MUZIKÁLU V BRNĚ

(...) První muzikálovou premiérou sezóny v MdB se stal *Děsnej pátek*. (...) Na jeho českém překladu se společně podíleli Zuzana Čtveráčková s Petrem Gazdíkem, podepsaným i pod úpravou muzikálu. Ten svižně a energicky se odehrávající příběh také režíroval. Úspěšně přitom zužitkoval množství svých předchozích zkušeností z žánru rodinného muzikálu (*Let snů LILI,*

Pískání po větru, Mary Poppins) a nepřekonatelnou pomocí v práci mu jistě byl právě i výborný scénář. Příběh *Děsného pátku* odsypá bez jakýchkoli kliček, kterými by se zdržovala hlavní dějová linie. V podstatě žádné jiné než hlavní linie se nekonají a muzikál nemá hluchá místa. Vedlejší postavy nemají víc prostoru, než je nutné, ať je to nastávající manžel, mladší sourozenec, prarodiče, kamarádky či kolegové. Všechny postavy i situace promyšleně slouží příběhu, jeho budování, tvorbě atmosféry. (...) Celé dvě a půl hodiny se hraje o jediném šileném dni a velkém množství komických situací, které nabízí. (...) Příběh se točí kolem hlavních dvou hrdinek, matky a dcery, a nabízí tedy obrovský prostor zejména herečkám v těchto rolích. Prostor pěvecký, herecký i taneční, a ve všech ohledech poměrně náročný. Nejen, že hrají každá původně svoji roli, ale v průběhu představení si tyto role v souladu s příběhem vyměňují a před každou z nich tak stojí úloha o to složitější, byť jistě i zájímavější. Při premiéře se v roli Ellie Blakeové představila Viktória Matušová a v roli její matky Katherine Ivana Vaňková a obě se svých rolí zhostily skvěle. Divákům dopřávají možnost sledovat, jak se na jedné straně mění upjatá, vždy a za všech okolností upravená pracující matka v nevyzrálou a rozevlátou pubertáčku v matčině těle, a na druhé straně pak právě ta znučená, nepřijemná, nejistá dospívající dívka ve vážnou a zodpovědnou, dospělou ženu a matku v těle pubertáčky. Rozehrávají své party skutečně na výbornou, změna se projevuje nejen v řeči a chování, ale i v pohybech, držení těla, v každém pohybu v rámci choreografií i v každém výrazu. (...) Fletchera, mladšího bratra Ellie, si na pre-

miře zahrál Josef Gazdík. Podal výborný výkon po všech stránkách, ovšem je nezbytné vyzdvihnout jeho komediální talent, který má příležitost prokázat zejména ve druhé polovině představení, kdy se na scéně setkává s Janem Brožkem, představitelem Adama, spolužáka a tajnou láskou Ellie. Jejich výstup s písní o sendvičích a ženách patří k těm nejkomičtějším a nejpraštějším v průběhu představení. (...)

Iva Bryndová,
www.musical.cz, 31. 10. 2017

KŘÍDLA PRO OSOBNOST DOLÉTLA TENTOKRÁT AŽ DO PŘEDMĚSTÍ BRNA

Jen jednou v roce má ředitel Městského divadla v Brně Stanislav Moša zakázaný vstup do zkušebny a do divadelního sálu. A to tehdy, když lidé z jeho týmu – herci, scenáristé a režiséři připravují podívanou na závěr roku, kterému se už čtvrt století říká *Křídla*. (...) Po celou divadelní sezonu totiž mohli příznivci Městského divadla Brno prostřednictvím anketních lístků zveřejňovaných v divadelním časopisu *Dokořán* hlasovat pro svého nejoblíbenějšího herce, herečku, ale také režiséra, výtvarníka, hudebního skladatele i jednotlivou inscenaci. (...) V kategorii Nejlepší herečka dostala nejvíce hlasů Andrea Zelová, za Nejlepšího herce považovali diváci Aleše Slaninu, cenu Kolegia divadelního časopisu *Dokořán* dostal za

postavu Lennieho v dramatu *O myších a lidech* Jakub Uličník, za Nejlepší inscenaci označili diváci autorskou hudební komedii a skvělou parodii *Bílts* z tvorby trojice Stano Slovák, Jan Šotkovský a Petr Štěpán, a Cenu za tvůrčí počin si odnesla výtvarnice Andrea Kučerová za kostýmy k inscenaci *Zamilovaný Shakespeare*. (...) „Při tomto večeru jsem i já hlavně divákem s jediným právem, kterým je udělit cenu pro Osobnost roku. Což je vždy člověk, který je takřkajíc mimo divadlo. Letos jsem ji s radostí dal člověku, který hercem není, ale přesto pro divadlo udělal opravdu mnoho a nejen pro to naše,“ uvedl režisér Moša. Jeho *Křídla* doletěla ke známému fotogra-

fovi, jehož práce je celoživotně spojena především s divadlem a ateliéry. Josef Kratochvíl, který celý život používá zkratku jeř, je totiž v oboru divadelní fotografie stejně jako při tvorbě plakátů mistrem, což velmi dobře znají prakticky všichni, kteří patří do světa divadla i šoubyznysu. (...)

Miroslav Homola,
www.novinky.cz, 25. 12. 2017

BRNĚNSKÁ MARY POPPINS: 250!

Začalo to všechno v roce 2010, kdy Městské divadlo v Brně premiérovalo tento slavný muzikál. (...) A v prosinci 2017 přilétla kouzelná chůva na Lidickou třídu znovu. Muzikál se hraje celý prosinec, některé dny dvakrát, tedy klobouk dolů,

pokud si uvědomíme, že divadlo v půlce měsíce odpremiérovalo další titul a mimořádně náročnou *Horečku sobotní noci* právě zkouší... 19. prosince pak *Mary Poppins* slavila neuvěřitelnou dvě stě padesátou reprízu. První, co bylo na představení nápadné, bylo obsazení rolí. Asi z 80 % bylo totožné. Stejní herci, dodejme – stejné mladí herci. Hlavní představitelka Alena Antalová nezestárla vůbec, je pořád šarmantní a štíhlá jako před těmi sedmi lety. Se stejným jemně laskavým hereckým registrem, až po energické tančení v popředí ansámblu. (...) Největší překvapení však přišlo nakonec, během „děkovačky“. Byl to bezvadný nápad režiséra Petra Gazdíka: Na scénu přišli snad všichni, kteří v té inscenaci hráli hlavní role v průběhu těch celých sedmi let. Například čtyři *Mary Poppins*ové a hromada dětí. Děti? Někteří představitelé chlapečka Michaela už měří 180 centimetrů a mutaci hlasů už mají dávno za sebou. Z malíčkových děvčátek Jane jsou dospělé mladé dámy. Bylo nádherné, když celá ta skupina představitelů začala tančit a zpívat nakažlivě chytlavé písně. Byl to velký svátek muzikálu, jenž diváci potleskem vestoje náležitě ocenili. (...)

Peter Stoličný,
www.musical-opereta.cz, 22. 12. 2017

VÍKENDOVÉ SRDCOVKY ZDEŇKA JUNÁKA: ALEŠ SLANINA

(...) *My jsme spolu křtili tvoje první CDčko, které se jmenuje nádherně vánočně Pod jmelím. Už je CDčko na trhu?*

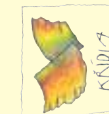
CDčko už je na trhu, už se prodává. Záměrně jsem ho nedával do nějakých velkých obchodů. Prodává se na koncertech. (...) Kdo by si ho chtěl zakoupit třeba v Brně, (...) stačí napsat přes sociální sítě, přes Facebook buď mně, anebo produkční agentuře Kuf Production. Už se nějak domluvíme. (...)

Alešku, ty jsi přece jenom herec, co tě vedlo k tomu, že ses rozhodl, že si vydáš CDčko?

To je právě to, já se opravdu necítím v žádném případě jako zpěvák. (...) Vedlo mě k tomu, že posluchači mých vánočních koncertů mi začali psát nebo mi ří-

KŘÍDLA 2017/2018

Nejpopulárnější herec sezóny

René Levínský / *Dotkní se vesmíru a pokračuj*
Tom Kitt, Brian Yorkey, Briget Carpenter / *Děsný pátek*
Roland Schimmelpfening / *Žena z dráždění*
Jeffrey Lane, David Yazbek, Pedro Almodóvar / *Ženy na pokraji nervového zhroutění*
Robert Stigwood, Bill Oakes, Ryan McByde, The Bee Gees / *Horečka sobotní noci*
Arthur Miller / *Čarodějky ze Salému*
Shuki Levy, David Goldsmith, Glenn Berenbèim / *Předstáv si...*
Molière / *Lakomec*

Eric Idle, John Du Prez / *Spamalot*
Vítězslav Nezval / *Tři mušketýři*
Nejvířnější tvůrčí počin
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atd.)

V anketě Křídla platí pouze anketní lístky z revue Dokorňán, veškeré hlasy ze sociálních sítí nebudou započítány!

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek

vhodně, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nepozdějí

30. 11. 2018

Městské divadlo Brno

Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 360
e-mail: komecrn@mdb.cz

kali, že je škoda, že nemám CDčko, at' něco natočím. (...) S Tomášem Kůfhaberem, výborným klavíristou, jsme vytvořili seznam písniček, vybrali jsme moje srdcovky z koncertů. A tak to nějak zvláště vzniklo a nestačím se doteď divit, že už to tak je. Paradoxní bylo samozřejmě to, že to CDčko se nenatáčí v zimě. Aby mohlo vyjít, tak se natáčelo v létě. (...) To bylo trochu netradiční, ale jsem hrozně rád, že to vzniklo. Moc si vážím všech hostů, moc si vážím muzikantů, je opravdu radost s nimi spolupracovat. Jednak je na ně spoleh a jednak to jsou mistři svého řemesla – Alžběta Poukarová, violoncellistka, Iveta Krulová, flétnistka, a zmiňovaný Tomáš Kůfhaber, klavírista a aranžér. A potom bych ještě zmínil hosty, kteří se mnou na CDčku zpívali. Byl to Láry Kolář od nás z divadla, můj bývalý profesor z Janáčkovy akademie múzických umění. Potom Andrejka Zelová, což je zase moje spolužačka, současně nyní kolegyně od nás

z divadla, Lucka Bergerová, nositelka prestižní divadelní Ceny Thálie, která je taky už několik let členkou našeho divadla, Janička Zenáhlíková z Prahy, majitelka sametového a zároveň zvonivého obrovského hlasu. A v neposlední řadě samozřejmě paní Hanka Ulrychová, které si hrozně vážím, její hlas je prostě zlato. (...)

Kdo udělal aranže písniček?

Aranže dělal již zmiňovaný Tomáš Kůfhaber a jsou podle mě hrozně povedené, protože to hrají jen tři nástroje a zní to jako kapela, to je prostě umění. Já tomuhle vůbec nerozumím, jak to člověk udělá, ale je to hrozně fajn.

Pomáhala ti jako zpěvákovi technika?

Ne, na tom CDčku není jediný tón, který by byl nějak vytažený nahoru, dolů. (...) Není tam nic, že bych zazpíval něco falešně a Honza Košulič, zvukový režisér, by to musel spravit, na to jsem hrdý. A proto to natáčení CDčka trvalo dýl, protože každá maličká chybička se předělávala naživo, ne pomocí techniky. (...)

Stalo se během natáčení třeba, že něco nešlo?

No to se stalo, ale to nebudu prozrazovat. Všechny písničky už jsem zpíval, všechny je mám

moc rád, proto jsem si je vybral. Ale to studio je zkrátka nemilosrdné. (...) Někdy to bylo náročné, protože ten nádech byl třeba moc hlasitý, pak jsem se zase nenadechl a tak dále. (...)

Myslíš si, že zpravidla to první, co natočíš, je to dobrý?

U některých písniček to tak bylo. Že se řešily pak jen drobnosti. Ze zásady je člověk v tom výrazu takový čerstvý, není to nějak hrané. Ale zase se třeba někdy stane u toho prvního, že to není tak čisté, ale ten výraz je fajn. Ale tak je to i v divadle, když se zkusí nějaká role, tak člověk to třeba udělá hezky napoprvé, a pak už neví, jak to udělat a vlastně celé dva měsíce toho zkoušení se pracně dohrabává k tomu, co prvně udělal.

CDčko je na světě. Už uvažuješ o druhém?

Ne. Bylo to hrozně náročné. Myslím, že si dám teď nějakou chvilku od nahrávání pauzu, protože i jiné práce mám dost. Zaplat' pánbůh. Další CDčko teď neplánuju. Novým písničkám se rozhodně nebráním, ale zaznamenávat je dlouho nikam nebudu. (...)

Zdeněk Junák,
ČRo Brno, 9. 12. 2017

Texty jsou redakčně kráceny.

Masada leží pouhých šedesát tři metrů nad úrovní Středozemního moře. Jelikož ale Mrtvé moře, které se nachází východně od ní, je přibližně čtyři sta metrů pod úrovní mořské hladiny, týčí se tato stolová hora do výšky čtyři sta šedesáti metrů. Její svahy jsou strmé, takřka vertikální, vrcholek je plochý. Zdá se jako pouštní hrad a vzbuzuje náležitý respekt. V druhém století před naším letopočtem zde byla vybudována pevnost, která byla později označována za vůbec nejmohutnější ze všech. V roce 66 našeho letopočtu vypuklo velké židovské povstání proti římské říši a malá skupina židů přeměnila Masadu v poslední místo marného boje. V roce 72 ji oblehla desátá římská legie a na jaře následujícího roku se ji chystali dobýt. V noci, těsně před dlouho očekávaným útokem, spáchalo devět set šedesát mužů, žen a dětí raději hromadnou sebevraždu, než aby padli do římského otroctví. Tento skutečný příběh z dějin židovského národa stojí v centru pozoruhodného muzikálu *Imagine This*, který v české premiéře uvádíme s titulem *Představ si...* Jeho děj se odehrává v roce 1942 v Polsku, ve stíněném prostředí varšavského židovského ghetta. Herecká rodina Warshowskyových zde v neblahé situaci připravují divadelní představení o Masadě, které má židovské komunitě přinést za těžkých válečných podmínek naději a optimismus. Připravované představení se zde prolíná s krutou realitou, v níž se začínají objevovat informace o konečném řešení židovské otázky.

Izraelský hudební skladatel Shuki Levy dlouho toužil zpracovat příběh o Masadě. Svůj sen si splnil v roce 2007, napsal hudbu na příběh,

kteřý zpracoval spisovatel Glenn Berenbeim, a vytvořil tak spolu s Davidem Goldsmithem, jenž napsal písňové texty, a Josefem Weinbergerem, autorem libreta, specifický muzikál, který pracuje s principem divadla na divadle. Jeho hlavní hrdina, Daniel Warshowsky přesvědčí svou rodinu a přátele, aby s ním historický příběh o dobývání Masady zahráli jako divadelní hru. Mnohým se zdá nevhodné, aby se o takovém tématu tančilo a zpívalo, ale Daniel je nakonec získá na svou stranu. Daniel věří, že paralela mezi historickým příběhem a současnou situací pomůže obyvatelům Varšavy bránit se zlovůli nacistů. Divadlo podle něj nabízí způsob, jak uniknout z hrozného reality ghetta, v němž všichni žijí.

Niterný příběh zpracovávající téma holokaustu, které by nemělo být zapomenuto, byl nejprve na zkoušku uveden v roce 2007 v Plymouthu a následně proběhla jeho premiéra 19. listopadu v roce 2008 v New London Theatre na West Endu. I přes počáteční nadšené recenze byl muzikál po necelém dvouměsíčním hraní stažen, neboť proti němu začali brojit kritici, kteří jej ani neviděli a obviňovali jej ze zlehčování závažného tématu. Věříme, že naše publikum se dokáže s tímto proti srsti jdoucím příběhem vyrovnat a ocení jeho apelativní hluboce jímavé poselství. Muzikál s krásnou hudbou a hluboce lidským příběhem o lidské svobodě a síle představitosti a víry uvádíme v režii **Petra Gazdika**. O překlad se **Petr Gazdík** postaral ve spolupráci se **Zuzanou Čtveráčkovou**, scénu vytvořil **Emil Konečný** a kostýmy **Eliška Lupačová Ondráčková**. V choreografii **Lucie Holánkové** a hudebním nastudování **Dana Kalouska** se můžete těšit na **Martina Havelku**, **Kristýnu Daňhelovou** a **Dušana Vítázka** v hlavních rolích. Premiéra proběhne 10. března na Hudební scéně.

-kl-

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN ÚNOR 2018 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

Jef Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
231. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 16. 1. 2018

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

Vítězové cen Křídla 2016/2017

Zadní strana:

Svetlana Janotová v kostýmu
z inscenace

Zamilovaný Shakespeare,
autorka Andrea Kučerová

DOTKNI SE VESMÍRU A POKRAČUJ komedie

22. – 25. února 2018
na Činoherní scéně

„Hra z biochemické laboratoře s odkazy na domácí vědecké prostředí.“ napsala divadelní kritička Radmila Hrdinová, „je českou variací na ‚vědecké‘ komedie Toma Stopparda, což je parketa, na níž se Levínský pohybuje s chutí i obratností, odkojen vědou i absurdní komedií. Vtipně kombinuje ‚velkou genetiku‘ s tou malou, odehrávající se na bázi lidských vztahů, a činí to vše s jedinečným smyslem pro jazyk. Zároveň ale je v jeho hrách vždy střípek čapkovské morality i havlovské hravé absurdity.“

Bravurní text rozehrávají na jevišti Činoherní scéně skvělí Petr Štěpán, Svetlana Janotová, Alena Antalová, Igor Ondříček a další.

ZBLÍZKA SILVESTR 2017

